

Flytter makt

Vår nye universitetslov, hvis den blir vedtatt, tar makt fra det administrative hierarkiet og flytter den til det faglige. **Side 2**

Hvorfor –

– har det naturhistoriske museet i Stockholm (bildet) snart en million besøkende hvert år, mens det i Trondheim har 16 000? **Side 7, 8 og 9**

Til stede

Flere NTNU-ere var i New York eller Washington da terroren brøt løs. Tre av dem rapporterer. **Side 10 og 11**

NTNUs
internavis
nr. 12
20.09.2001

Universitetsavisa

A-BLAD

Motvillig

Alle de store fagforeningene ved NTNU sier nei til ny fakultetsstruktur. Men trolig blir den vedtatt likevel. **Side 3**

Eiendommelig

Universitetet i Trondheim har mye rart på samvittigheten når det gjelder kjøp og salg av eiendommer. **Side 3**

Vanskelig

Hva er galt med Forskningsrådet? **Side 10 og 11**

Grisete

Møkka ligger tjukt på studentbyene, og resultatet er fukt, sopp og mugg. Nå får de som ikke vasker etter seg, svi på pungen. **Side 11**

Dyrt

Nettstedet «student.no» tapper landets student-samskipnader for nye millioner. **Side 15**

Hjelpelaus nynorsk

Den nye studenten Lisbet Eikrem Vinje frå Sunnmøre fekk offisielt brev frå NTNU om korleis ho skulle betale semesteravgifta. I den korte teksten var det 29 rettskrivingsfeil. Ein flau og fortvila studiedirektør lover bot, betring – og kurs i nynorsk for saksbehandlarane sine. Enno er ikkje NTNU i nærleiken av å oppfylle krava i mållova. **Side 12**

...sterkort eller kvittering på betal...
...ssstudiene og på høgere grad blir auto...
...kultet og realfagstudenter må nytte...
...inn din nye semesteradresse.
...or nye studenter fra og med uke 33. S...
...men som eksamenstidspunkt.
...nsstudiene, kan du f.o.m uke 33 nytte...
...opp til eksamen. Ta kontakt med Stu...
...VIL DU FÅ SENDT...
...D.POSTA...

FOTO: RUNE PETTER NESS

Den store kappejakten

PÅ CATWALKEN: Alle fire ønsker å aksle kappene til NTNUs rektorat, men bare to av dem kan vinne. Vi lot Eivind Hiis Hauge/Julie Feilberg (til venstre) og Kathrine Skretting/Ingvald Strømmen prøve finstasen som de slåss om å få bruke fast de neste fire årene. I dagens avis gir vi deg et inntrykk av personene og standpunktene som vi skal velge mellom den 5. november.

IT-HISTORIE: Høstens valg vil skrive norsk it-historie. Aldri før har et lovfestet valg her til lands blitt gjennomført fullstendig elektronisk. NTNUs valglokale er din pc. **Side 4 - 6**

Bare **47**
dager
igjen

Les daglige nyheter på <http://innsidaUT.ntnu.no/> Send tips til: medieseksjonen@adm.ntnu.no

på dagsordenen

«Det er en strategisk utfordring for NTNU å holde seg til sin egen strategiplan.»

Hjertesukk fra dekanus og strategigeneral Petter Aaslestad i innledning på valgmøte 12. september

I ledelsen har ordet

Prorektor
Kathrine Skretting

Implementering av undervisningsstrategien

Nå som NTNU har en vedtatt undervisningsstrategi, er det iverksettingen av den som står på dagsordenen. Alle fakulteter har rapportert om hvilke deler av undervisningsstrategien det er særlig aktuelt å ta fatt på for dem, og ikke overraskende er det mange som planlegger å ta et tak i forhold til eksamen. På mange institutter og fakulteter reises spørsmålet om en kan finne andre måter å vurdere studentenes kunnskapsnivå på, enn den vanlige skriftlige eksamen. Mappeevaluering prøves ut. Flere miljøer har erfaringer med prosessevaluering.

For å støtte dette arbeidet arrangerer den gruppen som følger opp implementeringen av undervisningsstrategien, en «eksamens- og evalueringssuke» 05. – 09. november. Seminarer vil finne sted hver ettermiddag fra 14.15 til 16, noen på Dragvoll, andre på Gløshaugen. Her blir spørsmålet om hjelpemidler/åpen bok under ordinær eksamen diskutert, samt spørsmålet om vi trenger eksternt sensor, og til hva. Mappeevaluering er et annet emne, og vi spør også hvordan det egentlig er mulig å evaluere den kunnskapsprosessen en gruppe gjennomgår. Seminarene arrangeres i samarbeid med miljøer som har spesiell kompetanse og erfaring på de forskjellige feltene: ALT-UND, GUS, Det medisinske fakultet og UNIPED-seksjonen.

Tidspunktet for denne seminarrekken er strategisk valgt. Fagmiljøer som planlegger å revidere studieplanene sine, bør være godt i gang i starten av november, når eksamens/evalueringssuka går av stabelen. Vanligvis skal nye studieplaner med beskrivelser av eksamensordninger inn ikke lenge etter nyttår. En målsetting med seminaruka er å gi inspirasjon og nye innspill i forhold studieplanarbeidet. Eksamens/evalueringssuka vil bli fulgt opp ved at det utlyses prosjektmidler til miljøer som ønsker å arbeide med nye evalueringsformer. De som ønsker å vinne ny kunnskap om dette spørsmålet, kunnskap som også andre deler av universitetet kan ha nytte av, kan søke om økonomisk støtte.

På NTNU kan en studere rundt 2000 ulike emner. På de fleste av disse evalueres studentenes kunnskap ved at studentene skriftlig og individuelt besvarer noen spørsmål, uten hjelpemidler, i et eksamenslokale, under et avgrenset tidsrom og under oppsikt. Det er ikke det at en slik eksamensform er irrelevant, og slett ikke i forhold til alle typer av kunnskapsmål. Men for mange emners vedkommende er ikke denne eksamensformen tilstrekkelig for å finne ut i hvilken grad studenten har nådd de oppsatte kunnskapsmålene. Derfor trenger vi å arbeide målrettet med andre evalueringsformer.

Kollegiet og professorene får makta

ILLUSTRASJON:
ELIN HORN

Styret og professorene får mye mer makt på universitetet når «Kvalitetsreformen» trer i kraft neste høst.

Slik vil det i alle fall gå hvis forslaget til endringer i universitetsloven fra Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet (KUF) blir tatt til følge. Som kjent fikk utdanningsminister Trond Giske gjennomslag i Stortinget i vår for hovedtrekkene i den reformpakken som han foreslo i Stortingsmelding nr. 27 «Gjør din plikt – Krev din rett». Departementet har tolket politikernes vedtak og har nå sendt ut på høring forslag til lovendringer som vil gripe dypt inn i NTNUs virksomhet.

Bare én styringslinje. I høringsutkastet blir det slått fast at universitetet bare skal ha én styringslinje, og ikke slik som nå hvor vi har både et faglig og et administrativt hierarki. Fra neste høst vil makta ved NTNU uten tvil følge de vitenskapelig tilsatte som sitter i lederstillinger. Linja vil gå fra Kollegiet (styret) og ned til ansatte dekaner og instituttstyrere. Kollegiet kan som nå delegere myndighet til rektor, universitetsdirektør og fakultetene, men kan i tillegg delegerer til dekaner og andre. Ifølge forslaget skal de nye lederne av fakulteter og institutter tilsettes på åremål for en periode på fire år. Åremålet kan fornyes,

Hver student sin plan

Hver ny NTNU-student skal i framtida få en forpliktende utdanningsplan når hun begynner å studere. Dette foreslås i en helt ny paragraf i universitetsloven. I planen skal stå beskrevet hvordan universitetet har tenkt å legge studiene til rette slik at studenten kan oppnå en grad på normert tid. Men dokumentet skal også vise hvilke krav som stilles til studenten, for eksempel forpliktelse om å delta på forelesninger, levere obligatoriske arbeider og holde progresjon i studiet. Dokumentet skal høytidelig undertegnes av begge parter. Men det vil ikke være juridisk bindende.

men ingen skal kunne sitte lenger enn tolv år.

Det åpnes også for forsøk med å ansette rektor på åremål. Kollegiet kan foreslå en slik ordning, men den må godkjennes av departementet. Uansett om rektor er valgt eller ansatt, så skal funksjonsperioden være fire år, ett år lengre enn nå. Kollegiets øvrige medlemmer skal sitte like lenge.

85 lederstillinger må lyses ut.

Hovedregelen vil være at alle lederstillinger på nivå to og tre i organisasjonen skal kunngjøres eksternt. Med dagens fakultets- og instituttstruktur ved NTNU vil dette bety offentlig utlysning av 85 lederjobber. Søknadene skal gjennomgåes av innstillingsutvalg, som foreslår kandidater til Kollegiet, der tilsettingene skal skje.

NTNU må sikte høyt når det skal finstikke de 85 lederkandidatene. Ifølge KUFs høringsnotat skal det ved tilsettingene;

«...legges vekt på lederegenskaper, evne til strategisk tenkning og at faglig leder bør være en person med betydelig vitenskapelig erfaring og legitimitet i fagmiljøene. Erfaring fra praksis og kunnskap om yrkesfeltet bør også vektlegges er dette er relevant.»

I praksis vil det trolig bare være personer med professorkompetanse som kan oppfylle alle disse vilkårene. Gulrota som skal lokke de rette til å søke, er høyere lønn og «mer attraktive arbeidsvilkår», uten at det i høringsnotatet er konkretisert nærmere hva dette betyr.

De nye lederne på lokalt nivå vil få det fulle ansvar for at NTNU-skuta holder den retning og fart som Kollegiet og rektor bestemmer. Administrasjonens rolle på alle nivåer i organisasjonen blir å sørge for at vedtakene som de faglige lederne fatter, blir satt ut i livet.

Kollegiet bestemmer. I utgangspunktet trenger ikke lederne engang forholde seg til et lokalt styre, slik som nå. Ifølge forslaget blir det helt opp til Kollegiet å bestemme universitetets interne organisering. I dette ligger også å avgjøre om fakulteter og institutter trenger egne styringsorganer, i tillegg til dekaner og instituttstyrere. Etter de nye reglene kan faktisk Kollegiet beslutte å legge ned hele instituttnivået – eller fakultetene – hvis de mener at universitetet er best tjent med det. Men samtidig slås det fast i lovutkastet at «organiseringen må sikre at studentene og de tilsatte blir hørt».

Kollegiet får også økt makt på andre områder. Forslaget innebærer blant annet at det er Kollegiet som – med et visst forbehold – kan bestemme å åpne eller lukke studier. Styret kan også opprette og nedlegge fag på alle nivåer, fra lavere grad til doktorgrad innenfor de grader og yrkesutdanninger som regjeringen har bestemt at NTNU kan tilby. Også tilsetting av professorer skal tilbake til Kollegiet, men håndteringen av disse sakene kan delegeres til et utvalg av kollegiets medlemmer.

Valgfritt åremål for adm.dir. Når det gjelder tilsettinger av administrative ledere, er det interessant å merke seg at departementet går inn for at Kollegiet skal kunne avgjøre om det vil ansette administrerende direktør fast eller på åremål. Et åremål vil i tilfelle vare i seks år.

NTNU har frist til 10. desember med å gi sine kommentarer til forslaget om endringer i universitetsloven.

JAN ERIK KAARØ

jan.kaarø@adm.ntnu.no

Rektor og rasjonaliseringsekspert

Andre universiteter i Norden har erfaring med ansatte rektorer. Danmarks tekniske universitet (DTU) får ny toppleder 1. november. Han heter Lars Pallesen og kan riktignok slå i bordet med en forskriftsmessig doktorgrad, men til DTU blir han hentet fra stillingen som administrerende direktør i Danmarks statsbank. Nå skal han være rektor på åremål i

seks år. Ved jernbanen høstet Pallesen særlig lovord for sin suksess med «å omstille den gamle statsvirksomheten til et selvstendig og effektivt aksjeselskap», ifølge en pressemelding fra DTU. Han har også gjennomført en tilsvarende, vellykket omstillingsprosess i et forskningsinstitutt, heter det.

nyheter

Alltid oppdaterte nyheter på
http://innsidaUT.ntnu.no/

Ny fakultetsstruktur:

Arkitekt voldder mest hodebry

Arkitektene er godt fornøyd med det forslaget Kollegiet skal ta stilling til den 26. september. De har nemlig fått et helt fakultet for seg selv, det aller minste.

Onsdag i neste uke skal Kollegiet vedta ny fakultetsstruktur for NTNU. Det er plassering av arkitektene som har vært vanskeligst å få til. Tradisjonelt har arkitektene vært nærmest knyttet til byggfakultetet. Bygg er plassert i det nye og store teknologifakultetet, først og fremst fordi byggfagene har et tungt mekanikk-faglig samarbeid med Maskin og Marin. Et alternativ var å la også Arkitekt bli en del av teknologifakultetet, men man konkluderte med at Arkitekt måtte få eget fakultet fordi samarbeidet med andre ikke-teknologiske miljø er omfattende, samtidig som man ønsket å gi arkitektutdanningen mulighet for sterkere profilering utad.

Kasteballen data. Allian-sen data og matematikk voldder også problemer. Da datafaget oppsto i sekstiårene, var det matematikkmiljøene ved universitetene som ofte «sto fadder». Ved NTH ble Institutt for databehandling knyttet til elektroavdelingen. I dagens fakultetsstruktur er datafolkene samboende med fysikere

og matematikere, men på grunn av veksten i dette fagfeltet foreslås nå et eget fakultet for informasjons- og kommunikasjonsteknologi. Her plasseres også elektronikk og telekommunikasjon, og dermed er datafolkene kommet «hjem igjen». I det opprinnelige forslaget til ny fakultetsstruktur var matematikerne holdt utenfor dette selskapet, men etter høringsrunden er de i det reviderte forslaget tatt inn i «datavarmen» og blir en del av IKT-felleskapet.

Organisasjonene går imot ny struktur

Verken Forskerforbundet, Norsk tjenestemannslag, Norske Sivilingeniørers forening eller 2fo – Flerfaglig Fellesorganisasjon støtter forslaget til ny fakultetsstruktur. De etterlyser alle en grundigere utredningsprosess før det eventuelt fattes et vedtak.

Arkitektenes fagforbund, derimot, er godt fornøyd med forslaget om å opprettholde et eget

Institutt for elkraftteknikk er et annet fagmiljø som har fått ny plassering i det reviderte forslaget. Det havnet i det første forslaget i teknologifakultetet, bl.a. på grunn av tilknytningen til studieprogrammet energi og miljø. Men elektrofolkene ville nødig gi slipp på sin gamle partner, og dermed blir de også med i det nye IKT-fakultetet.

ARNE ASPHJELL

arne.asphjell@adm.ntnu.no

fakta

Kollegiet vedtar sju fakulteter?

Det forslaget Kollegiet får på bordet den 26. september, går ut på at NTNU organiseres i sju fakulteter. Diskusjonen kan bli intens, men forslaget blir trolig vedtatt. Her er nøkkeltallene:

	Vit.tils.	Stip.	Adm.	Stud.
Det teknologiske fakultet Geofag og petroleumsteknologi Marin teknikk Maskinteknikk Bygg og miljøteknikk	200	159	162	2 843
Fakultet for arkitektur, plan og billedkunst	44	14	25	499
Fakultet for IKT Datateknikk og informasjonsvitenskap Matematiske fag Elektronikk og telekommunikasjon	138	158	111	4 279
Fakultet for naturvitenskap Kjemi og biologi Fysikk	168	194	144	1 687
Det medisinske fakultet	124	53	93	875
Det historisk-filosofiske fakultet Inkl. Senter for middelalderstudier	158	53	50	2 774
Fakultet for samfunnsvitenskap og teknologiledelse Inkl. Program for lærerutdanning	188	99	81	5 842

– NTNU er en elendig eiendomsforvalter

De såkalte Lerkendalsboligene har vært i universitetets eie i mer enn 30 år. Verdistigningen har vært god i denne perioden, men forfallet har vært stort.

Arkitekt Hans Skotte er en av de som vil følge vaksomt med fra sidelinja når saken om Lerkendalsboligene kommer opp i Kollegiet førstkommande onsdag. Som «inngiftet» i en av boligene har han levd med denne saken nesten like lenge som den har eksistert. Han har vært en av ildsjelene og pådriverne for at boligområdet skulle bevares og for at eierne som i sin tid ble husmenn under NTH, skulle få mulighet til å kjøpe tilbake sine hjem. Vil han lykkes denne gangen?

Skotte er sliten av striden, men har optimismen i behold. Og han er indignert.

Billigsalg. Når vi besøker ham, ligger siste utgave av Nylanders Boligmagasinet oppslått på pulten. To av de boligene NTNU ved påsketider solgte til en eiendomsutvikler, tilbys igjen på markedet.

– Jeg skjønner ikke hvorfor NTNU puttet penger i lomma på en privat aktør på denne måten, sier en hoderystende Hans Skot-

te. – Universitetet burde heller ha latt de som bor i boligene, få kjøpe dem

Ifølge Skotte ble åtte boliger pluss noen byggeklare tomtearealer i området ved Tempe kirke solgt til en lokal eiendomsutvikler. Studentsamskipnaden fikk ikke kjøpe. Nå tilbys to av husene, begge rehabiliteringsobjekter og med til sammen sju leiligheter, for til sammen 2,6 millioner.

– Vanvittig stor interesse, sier megler Joachim Jerner hos Nylander om Klæbuveien 140 og Gressbaneveien 1 som nå skal selges. – Vi har valgt å lyse ut eiendommene til takstprisen fra oktober i fjor. Men jeg tror de vil gå for høyere summer enn det. Vi lar markedet prise opp disse boligene, sier han, og regner med at salgssummen kan bli om lag 50 prosent over takstprisen.

Planløst og umoralsk. I perioden 1965-71 drev NTH storstilt oppkjøp av eiendommer i nærområdene til Gløshaugen. I Korsgata, Grensen, Singsakerbakken, på Tempe og i Lerkendalsområdet fikk hus-eierne klar melding fra sin mektige nabo: Selg frivillig til takst, eller bli ekspropriert.

I ettertid er det tydelig at oppkjøp av private boliger med tanke på å skaffe arealer for utbygging, har foregått uten mål og mening. Folk har måttet flytte fra sine hjem for å tilfreds-

stille naboens appetitt på utbyggingsareal. Utbygging som det aldri har eksistert planer for og som det aldri er blitt noe av.

I mellomtida har eiendommene vært utsatt for et massivt forfall. Unntaket er de boenhene der NTNUs leietakere selv har vist initiativ og tatt ansvar for oppussing og vedlikehold.

Når NTNU nå etter tretti års ubeslutsomhet selger disse boligene til høystbydende, innkasseres en ufortjent, umoralsk gevinst, og NTNU-ledelsen burde være full av moralske kvaler når den nå går på markedet med disse eiendommene, mener Skotte.

Forkjøpsrett? 14 av de 31 firemannsboligene NTNU eier i området, inngår i den porteføljen som nå skal selges. I en del av disse boligene bor det fortsatt folk som i sin tid lot seg overtale til å selge til NTH, og som gjennom alle disse årene har vært «husmenn» under den mektige herren på Gløshaugen. Det ville ikke være urimelig om disse nå fikk forkjøpsrett til sine «egne» boliger, som de fleste har forvaltet på en atskillig bedre måte enn det NTNU har vist seg å være i stand til.

– Det vil være urettferdig at NTNU høster gevinsten av den lojalitet og omtanke disse beboerne har vist for sin bolig, poengterer Skotte.

Hans Skotte blir indignert når han ser hvordan spekulative interesser kjøper opp hus for ombygging til hybler. «Hyblifisering» ødelegger bomiljøet og gjør kyniske spekulanter rike. Slik vil ikke Skotte ha det i Lerkendalsområdet.

FOTO: ARNE ASPHJELL.

Ideelt samrøre. Men dagens Lerkendalsbeboere har planer. De vil danne et borettslag, der studentfamiliene, de fastboende og Samskipnaden er med – et forslag som har fått støtte i Formannskapet i Trondheim.

– Det er et «ideelt samrøre» vi nå har på gang, sier Skotte. – Studentfamiliene som bor i området, overtar sine boliger mot et innskudd som følger boligmarkedet. Investeringen kan finansieres gjennom Husbankens og kommunens ordninger for nyetablerte. Samskipnaden kan gjennom et slikt opplegg

overføre en del av sine investeringskostnader til studentene, som får igjen innsatsen når de forlater området. Det skal ikke være mulig å ta ut «spekulativ gevinst».

Beboerforeningen, som omfatter både fastboende og studenter, har sagt seg villig til å betale NTNUs takstforlangende.

Vil NTNU se i nåde til sine husmenn denne gangen og gi dem muligheten til å bli eiere av egen bolig?

ARNE ASPHJELL

arne.asphjell@adm.ntnu.no

VALG

Dekaner
Rektor
Prorektor
Kollegierepresentanter
Instituttstyrere

Musikalsk duo i godt samspill

Musikalitet kan være en nyttig egenskap for den som vil bli rektor. Eivind kan traktere pianoet, og Julie behersker fløyte og korsang. Ligger det an for et gjennombrudd for «The Rectors»?

De kaller seg «to skrøpelige amatørmusikere», men ser helt bort fra at de kan finne på opptre sammen om de havner på hvert sitt kontor i Hovedbygningen. Uansett: De spiller i hvert fall godt på lag, Eivind og Julie, det gir de inntrykk av.

Skjebnebestemt. Musikk er ikke det eneste de har felles, fysikeren og språkviteren. De har begge professorer og folke-minnegranskere på sine anetavler. Etter å ha regnet på årstall med utgangspunkt i date-ringer på nedarvede kråskap (Eivind) og deltakelse i stiftelsen av Det Kongelige Norske Videnskabers Selskab (Julie), kommer de til at det er slett ikke umulig at deres forfedre også har samarbeidet i en fjern fortid. – Vi var bestemt til å ende opp sammen, konkluderer Julie.

– Jeg er veldig glad for at Julie sa ja, sier Eivind. Det er 40 år siden sist han fridde, og han er litt ute av trening. Etter å ha hatt sommerferien til å tenke seg om, og egentlig hadde tenkt å si nei, bestemte Julie seg for å si ja.

Praksisperiode. Det har hun nå gjort ganske ettertrykkelig, for i likhet med sin makker engasjerer hun seg i rektorvalget med iver, glød og inspirasjon. De har truffet hverandre før, blant annet i møtesammenheng på dekanplanet.

Julie ser prorektorrollen som en fin mulighet til å bruke faget sitt, som er språklig kommunikasjon. Derfor blir den heller ikke en rolle helt atskilt fra faglig virksomhet. – Jeg ser på det som en praksisperiode, sier hun

Julie:

Korsanger (BUL og verdenskorset)
Grønne fingre
Halvt trønderisk, halvt dansk (snakker begge språk flytende)

Eivind:

Usystematisk litteraturlærer
Systematisk musikkviter
Slarkat pianospiller

FOTO: RUNE PETTER NESS

og legger til at hun tror prorektorrollen vil ha godt av den faglige tilknytningen hun representerer.

Gode lyttere. Eivind har heller ikke tenkt å gi opp fysikken, selv om han skulle bli sittende i to treårsperioder og få avskjed i nåde på grunn av alder en måned før utløpet av en eventuell andre periode (han blir 64 år i november). Men hvis forslaget i Universitetsloven om en periode på fire år blir realisert, vil det ikke være aktuelt for Eivind å sitte i mer enn én periode.

– *Hvilke personlige egenskaper er det dere har som vil være*

viktige i rektorsammenheng?

– Jeg er en god lytter, flink til å trekke linjer og se de overordnede sammenhenger, sier Julie etter at Eivind har bedt henne svare først. – Jeg er en god veileder for mine hovedfags- og doktorgradsstudenter, og mener at jeg også vil være det for rektor.

– Jeg mener også at jeg er god til å lytte, faller Eivind inn, og Julie bekrefter utsagnet. – Jeg tror det er viktig å tenke seg om, sammen med andre og alene, før beslutninger fattes. De skal jo tas, og jeg tror også at jeg er rimelig uredd og kan slåss for ting også når det butter i mot, fortsetter Eivind. – Jeg kan dess-

uten være pinlig åpen, og det kan være både en styrke og en svakhet.

«Den andre siden». De er begge ivrige etter å understreke at de ikke må betraktes som et «Gløshaugen-par» – de vil være et rektorat for hele universitetet. – Øya, Olavskvartalet, Brattøra, Kalvskinnet... Eivind lekser opp og viser at han har NTNU-geografien klar.

– Vi vil ikke stereotypiseres, vi er klar over og opptatt av mangfoldet i universitetet. Forskjellene er en styrke og ikke et problem, understreker Eivind.

På spørsmål om han er en innbarka teknolog, repliserer

Hiis Hauge at han er en like innbarka musiker. Han har vært styremedlem for Trondheim symfoniorkester og styreleder for TrondheimSolistene. Han har også i flere år vært medlem av rådet for Nansen-skolen, der han var elev etter gymnaset før han begynte som student på NTH. For å «ta vare på den andre siden av meg selv», som han uttrykker det.

ARNE ASPHJELL

arne.asphjell@adm.ntnu.no

Fem spørsmål til Hiis Hauge/Feilberg

Er det riktig å foreta / bestemme en ny fakultetsorganisering i høst?

Dette spørsmålet er den nåværende ledelse sitt ansvar, og vi må forholde oss til det som blir bestemt i høst. Omkamp er ikke aktuelt. Neste fakultetsledelse og rektorat får instituttorganiseringen å hanskes med, og den skal være ferdig til som-

meren. Omorganisering vil ikke stå som tittel på vår rektorperiode. Nå må kreftene kanaliseres mot forskning og undervisning.

Bør siv.ing.-studiet få egen vise-rektor?

Det er opplagt at sivilingeniørutdanningen trenger en tydelig beslutningsstruktur å forholde seg til. Vårt forslag er at Kollegiet delegerer beslutningsmyndigheten i blant annet studiesaker for siv.ing.-utdanningen til dekanmøtet. Dessuten må den faglige ledelsen på toppen styrkes med personer som har sektoransvar. Siv.ing.-

utdanningen kan være en slik sektor. Men vi skal være et rektorat for hele universitetet, og det vil være flere sektoransvarlige. Vi trenger også en faglig «utenriksminister», blant annet til å ivareta den viktige kontakten med næringslivet. Ikke bare for Gløshaugen, men for hele universitetet.

Bør NTNU knytte seg tettere til næringslivet? Søke å få flere professorater og mer forskning betalt direkte fra næringslivet?

Det er ikke enkelt å gi et entydig svar fordi spørsmålet berører den balansegangen som gjelder inngrep med samfunnet,

samtidig som universitetet skal være en uavhengig og troverdig institusjon. I noen sammenhenger har kanskje NTNU vært for forsiktig med å inngå allianser, i andre kanskje litt for hemningsløs. Stikkordene er balansegang og bevissthet på at dette er et problem.

Bør NTNU dreies i retning av å bli et eliteuniversitet med flere lukkede studier og strengere opptakskrav, eller skal det fortsatt være et masseuniversitet?

Begge deler. Det er en politisk beslutning at alle norske universiteter skal være masseuniversiteter. Samtidig må vi

være en eliteorganisasjon i den forstand at NTNU må drive forskning og utdanning på høyt nivå. Hvis ikke vil hele nasjonen være ille ute.

Går dere inn for å flytte RiT til Dragvoll, og Dragvoll-miljøet til Øya?

Vi har foreløpig et gjennomreflektert ikke-standpunkt. Saken er under utredning både lokalt ved NTNU og på politisk topplan, og har mange sider. Derfor er det for tidlig å ha en mening.

VALG

Dekaner
Rektor
Prorektor
Kollegierepresentanter
Instituttstyrere

S-lag med FRISKE varer

Da Skretting møtte Strømmen, smidde de sammen rektor-slagordet «Frisk».

Kathrine Skretting hadde egentlig bestemt seg.

Etter at hennes prorektorperiode var over, skulle hun tilbake til filmforskningen. Den avgjørelsen var 100 prosent.

Men så begynte hun å tenke på lederkompetansen hun hadde ervervet seg i løpet av de tre siste årene; på alt hun kunne om NTNU; på nettverket hun hadde etablert. Derfor bestemte hun seg på nytt.

Det var for tidlig å slutte i rektoratet ved NTNU.

Fant hverandre. Men hva med makker?

Heldigvis hadde valgkomiteen her gjort mesteparten av jobben og sirklet inn folk som var aktuelle som prorektorkandidater. Det lettet jobben for Skretting.

– Jeg ville ha følt meg motløs hvis jeg hadde spurt folk og alle hadde sagt nei, sier hun.

Kuldeprofessor Ingvald Strømmen var hennes førstevalg på den uformelle prorektorlista som valgkomiteen hadde for hånden, og han kvitterte heller ikke nåværende prorektor med en kald skulder.

Selv om de tidligere aldri har samarbeidet, forsikrer de at velgerne kan stole på et godt lagarbeid framover. For når de først fant hverandre, ble de raskt enige om hvilke strategier og saker de mente var viktige for NTNU. De landet på «Frisk», som står for faggrupper, rekruttering, innovasjon, studenter og kvalitet.

Helhet, ikke kjønn. Det er dagen etter at Skretting og Strømmen la fram sine visjoner på det første store valgmøtet, og de har allerede gått gjennom hva som skjedde under gårdsdagens møte. – Vi var godt fornøyd, men bør nok bidra til at forskjellene mellom oss og de andre kandidatene kommer bedre fram, sier de. Strømmen tar bladet fra munnen:

– NTNU trenger kvinnelige kvaliteter. Bredden i forskning, fagutvikling, undervisning og organisasjon blir best ved å sik-

Ingvald:
Høyreback på Rosenborgs lilleputter (1960)
Fjellvandrør
Trener på SATS

Kathrine
Kurs i teatersport
Danseskolenes dansemerke i bronse
Baker gode boller

FOTO: RUNE PETTER NESS

re innflytelse fra begge kjønn, men i dag er kvinnene underrepresentert. Med en kvinnelig rektor er vi med på å oppfylle en av NTNUs hovedmålsettinger om flere kvinner i ledelsen, sier Strømmen.

– Misliker du at det trekkes fram kjønn i valgkampen, Skretting?

– Det er jo et faktum ved min person at jeg er humanist og kvinne, men jeg håper at det er helhetsvurderingen som gjør at folk stemmer på oss, og at de vurderer hvilke rektorat som er de beste personene til å bygge videre det universitetet vi har i dag.

– Politikken er det viktigste, forsikrer Strømmen.

Begge har gode kontakter i næringslivet. Strømmen gjen-

nom samarbeidsprosjekter i Sintef, Skretting gjennom utallige verv og nettverk. Men Skretting mener det er mye å hente gjennom et målrettet arbeid mot det offentlig som også kan være med og spytte i NTNU-potten. I tillegg ser Skretting for seg flere fruktbare dialogmøter som det de allerede har i dag med trønderiske politikere, men med andre grupperinger innen kultur og offentlig sektor.

Startskudd. Nå har alstå startskuddet gått for årets rektorkamp, og rektorparene kan regne med en viss omtale i mediene. Motkandidaten Eivind Hiis Hauge har allerede vært aktuell profil i Byavisa. Hvis Dagens Næringsliv hadde ringt Ingvald Strømmen og

spurt hva han hadde på nattbordet sitt, ville han ha kanskje ha svart Tor Jonsson. Det er i hvert fall favorittlyrikeren. Mens Skretting ville sagt at hun for tiden leste «alt mulig».

– Har dere humor? Det er nok viktig for mange av velgerne?

– Vi håper det! svarer kandidatene i kor. Strømmen kan ikke få nok av gamle Wesenlund-opp-tak, mens han blant dagens humorister ler godt av Mr. Bean. Skretting slår et slag for den fysiske filmhumoren som streifer fra Charlie Chaplin og fram til John Cleese. Men også den varme humoren til Oluf, samt doser Seinfeld, treffer humorhjertet til Skretting.

Begynnerbokstaven i etternavnet har filmprofessor Kathrine Skretting og kuldeprofes-

sor Ingvald Strømmen felles. S. Og for mange er bokstaven S ladet med nostalgisk skøytehistorie hvor Stensen, Sjøbrend, Storholt og Stenshjemmet frontet vinterlandet Norge. Ved NTNU kan det fort bli Skretting, Strømmen, og universitetsdirektør Vigdis M. Skarstein som gjør det samme for NTNU.

Det skal være totalt tre store valgmøter i årets rektorkamp. Kanskje gjør de som Kupper'n i sin strategi mot Hiis Hauge og Feilberg? To indre og vekk med dem! I denne kampen er i hvert fall sølv nederlag.

TOR HUGUBAKKEN

tore.hugubakken@adm.ntnu.no

Fem spørsmål til Skretting/Strømmen

Er det riktig å foreta / bestemme en ny fakultetsorganisering i høst?

Ja. Fatter vi ikke en beslutning nå, drar vi prosessen inn i nye styre, og vi risikerer en endeløs prosess som kanskje må startes helt på nytt.

Bør NTNU knytte seg tettere til næringslivet? Søke å få flere professorater og mer forskning betalt direkte fra næringslivet?

Ja. Vi har allerede gode kontakter, men må videreutvikle disse. Det er viktig for mange av våre studier at vi har god kontakt. Men det må være klare avtaler slik at næringslivet ikke dirigerer innholdet, eller har enerett på forskningsresultater. Næringslivet må respektere universitetets egenart.

Bør NTNU dreies i retning av å bli et eliteuniversitet med flere

lukkede studier og strengere opptakskrav, eller skal det fortsatt være et masseuniversitet?

Vi vil helst ha et åpent universitet hvis vi får nok ressurser, men vi vil tilby kvalitet.

Bør siv.ing.-studiet få egen vise-rektor?

Vi ønsker et utvalg eller programstyre bestående av dekanene fra de fakulteter som gir siv.ing.-graden, studenter og eventuelt brukere. Dette utvalget eller styret skal være forankret på nivå 1, med enten rektor, prorektor eller en av

dekanene som leder. Vi ønsker generelt så få tilleggsstrukturer som mulig og ha aktivitetene forankret i linjen rektor-dekan-instituttleder. Ergo kan vi akkurat nå ikke se behovet for en egen viserektorstilling for sivilingeniørutdanningen.

Går dere inn for å flytte RiT til Dragvoll, og Dragvoll-miljøet til Øya?

Fagmiljøenes vurderinger av tap og gevinster er en viktig premiss her. Vi kan ikke vedta noe før vi har gode utredninger og

fakta på bordet. Det er store muligheter for spennende faglig utvikling i et tettere møte mellom humaniora og teknologer, men behovene til satsingsområdet medisinsk teknologi er også viktig. Vi må vurdere hva vi vinner og taper. Hvis det blir en svær helsesamling på Dragvoll, som også inkluderer HiST, er det ikke gitt at SVT ønsker å flytte til Øya.

VALG

Dekaner
Rektor
Kollegierepresentanter
Prorektor
Instituttstyrere

IT-historisk:

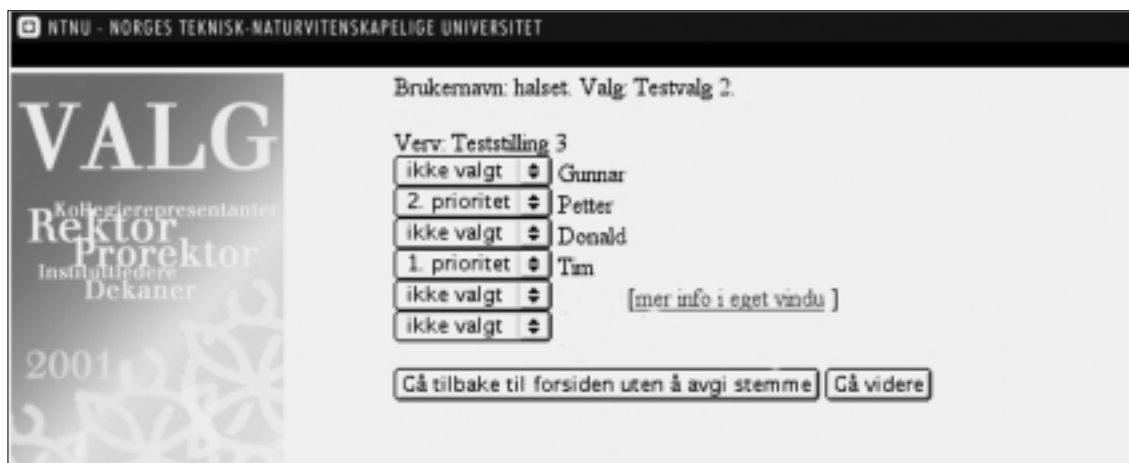
Alle skal stemme på nett

Høstens NTNU-valg blir historisk. Aldri før har et lovfestet valg i Norge blitt gjennomført fullstendig elektronisk. Du kan avgi din web-stemme fra 16. oktober.

Det er universitetets sentrale IT-seksjon som utvikler den tekniske løsningen for de ansatte. Den baserer seg på at alle stemmeberettigede identifiserer seg gjennom pålogging. Deretter får velgerne, avhengig av hvem de er, presentert de ulike valgene og hvem de kan stemme på.

Dette hel-elektroniske valget er mulig takket være den felles, integrerte påloggingen som har kommet etter at intranettet (Innsida) ble tatt i bruk. Her har NTNU et sikkert påloggingssystem med oppdatert informasjon om alle ansatte og studenter ved universitetet.

Egen løsning for studenter. De ulike gruppene, vitenskapelig ansatte, teknisk-administrativt ansatte og studentene får alle mulighet til å stemme på sine kandidater. Når man først har stemt, er det ikke mulig å ombestemme seg. Det blir også lagt inn automatiske sperrer som hindrer forsøk på å stemme på for mange kandidater eller på å avgi dobbeltstemme.

Omtrent slik vil skjermbildet se ut når du logger deg på for å avgi stemme ved høstens NTNU-valg.

Når det gjelder studentvalget på representanter til Studenttinget og Kollegiet, er den tekniske løsningen utviklet av firmaet Dossier Solutions. Løsningen er frikoblet fra opplegget som brukes av de ansatte, bortsett fra påloggingen.

Felles for alle stemmeberettigede, både studenter og ansatte, er at de kan stemme på rektor og prorektor. Begge løsningene støtter dette.

Stem fra den 22. oktober. Rektorvalget og kollegievalget avholdes i ulike perioder. Den 15. oktober går fristen ut for å melde kandidater til alle valgene. Ei uke etterpå, den 22. oktober, kan du begynne å stemme. Rektorvalget varer fram til den 5. november kl. 16.00, mens alle

andre valg varer fram til den 19. november. Resultatene vil foreligge umiddelbart. Vekting, beregninger og opptelling blir gjort fortløpende.

Valgstyret har også tenkt på de som ikke bruker pc til daglig.

Disse arbeidstakerne vil få assistanse lokalt når de skal avgi stemme.

EVEN GRAN

even.gran@adm.ntnu.no

Husk spørrespalten

Via nettsiden <http://www.ntnu.no/valg/> har du mulighet til å spørre Kathrine, Ingvald, Eivind og Julie direkte om nesten alt du vil, så lenge temaet har en saklig relevans til valget. I skrivende stund er det én person som har sendt inn spørsmål – og fått svar!

Alt du trenger å gjøre for å få NTNUs neste rektor i tale, er å skrive inn spørsmålet i skjema-

et på websiden, samt oppgi navn og e-postadresse. Spørsmål kan også sendes direkte til medieseksjonen@adm.ntnu.no, eller eventuelt til faks nr.95437

Spør gjerne kort og konsist!

Tjenesten drives av Informasjonsenheten.

gjestekommentaren

Å bringe NTNU til landet der melk og honning flyter

Ballet er åpnet. Første møte i opptakten til høstens valg er avholdt. Oppgitt emne var strategiske utfordringer for NTNU. Arild Underdal tegnet bakteppet.

Rigmor Austgulen

Hva bestilte Gudmund Hernes, og hva fikk vi? Som medlem av NTNUs strategiutvalg reflekterte Petter Aaslestad over dagens strategiplan og mulige veivalg fremover. Verden var enklere før, mente han. Den gang Vår Herre var enerådende, ble det gitt svært så konkrete anvisninger om veien til landet der melk og honning flyter. NTNU, derimot, har mange oppdragsgivere, og interessene divergerer. Han manet til for-siktighet. Tiden er ikke inne for å la rektorkandidatene hive fikse kongstanker inn i debatten. «Det er en utfordring for NTNU å holde fast ved sin egen strategiplan,» sa han. Men, det forventes at den nye ledelsen jus-

Universitetsavisa vil invitere gjestekommentatorer til å skrive om høstens tre valgmøter. Til det første møtet, som foregikk den 12. september, ga vi oppdraget til tidligere prorektor, professor Rigmor Austgulen ved Det medisinske fakultet.

terer sprik og konsoliderer styrkene.

Med disse advarende føring-er var det tid for kandidatene å presentere seg selv, eller hverandre, – og ditto hjertesaker. To par har foreløpig meldt seg på som potensielle førere av NTNU-skuta; det gjelder lagene Skretting/Strømmen og Hiis Hauge/Feilberg. Sammensetningen av begge par er politisk «korrekt»; begge kjønn og hovedadresser (Gløshaugen/ Dragvoll) er representert. I polonesen på møtet var veien til det forjettede land belagt med honnørord. NTNU må samhandle med samfunnet rundt seg, kvalitet er en fundamental byggestein, tverrfaglighet og profilering garanteres. Slik lyder talen fra begge lag. Ingen gule lapper til utdeling, fin stilkarakter til alle.

Men hvordan stemmer du og jeg den 5. november? Hva innebærer det for NTNUs utvikling fremover å gi sin stemme til Skretting et al. versus Hiis Hauge-laget? Enkelte sekvenser i diskusjonen kunne tyde på at Kathrine vil vektlegge tverrfaglige aktiviteter sterkere enn

Eivind. Kathrine ønsket å beholde dekanene som «stammen» i maktstrukturen ved universitetene, mens Eivind ønsket å styrke den sentrale ledelse, supplere Rektoratet med fagpersoner som rådgivere på viktige tema. Sintef ble nevnt som et eksempel på tema der dedikert fagperson i sentral posisjon var ønsket. Kanskje er sivilingeniør-utdanningen et tilsvarende tema som skal tildeles en egen «ministerpost» dersom Eivind blir sittende i rektorstolen etter valget? Dette ble ikke eksplisitt uttrykt, men Han ønsker i hvert fall mer fokus på sivilingeniør-utdanningen og foreslår at dekanmøtet tar regi. Det vil si at dekanmøtet gjøres til øverste beslutningsorgan for undervisningstilbudet. Kathrine på sin side hadde problemer med å forstå teknologenes intense behov for sterk sentral koordinering og ledelse av den teknologiske utdanningen. Summa summarum: Inntrykket etter onsdagens møte er vel at Eivind i sterkere grad enn Kathrine ønsker å legge om den kursen NTNU har i dag.

Valgkampen har startet både i Universitetsavisa og i auditoriene. Per Hag var blant tilhørerne på det første valgmøtet på Gløshaugen forrige onsdag.

FOTO: RUNE PETTER NESS

Forskjellene er der, men de er ikke så åpenbare. Ennå. Vi må passere de opplagte enighetene og grave oss under konsensuslagene. Smått om senn blir nok kontur og konsistens klare. Valgkomiteen har på en utmerket måte lagt til rette for en slik prosess. Resten er opp til oss.

Format for tid og sted

Det finnes mange måter å lagre, analysere og stedfeste informasjon på. For eksempel digitale kart. Men kartet er bare et statisk øyeblikksbilde av en verden i ustopkelig forandring. Hvordan få med tidsaspektene som er knyttet til slik informasjon?

Etter hvert som stadig mer av tid- og stedfestet informasjon finnes i digital form, åpner det seg muligheter for å sammenstille data fra flere fagområder eller sektorer. Slik blir det mulig å foreta analyser som spenner over både fortid, nåtid og framtid.

Men foreløpig mangler en felles grunnstruktur som kan ligge i bunnen av slik digitalisert informasjon. Det synes noen det er på tide å få gjort noe med, og i midten av oktober vil folk fra ulike fagmiljøer møtes på Hell, nettopp for å diskutere dette: Hvordan utvikle et felles format for behandlingen av de hendelsene og prosessene som gjør at «terrenget» stadig forandres? Fagseminaret heter «Temporal GIS», og du kan lese mer på www.geomatikk.ntnu.no/temp-gis

Beklager, klagere

Det er heller få klagesaker hvor sentrale klagenemnda ved NTNU gir deg medhold. Av 60 behandlede saker i 2000, kom nemnda fram til at det var 53 reelle klager. Bare fire av disse fikk medhold. Klage vedrørende opptak som student eller adgang til eksamen? 19 nei, én medhold. Klage vedrørende opptak til kurs, inkludert skifte av linje/studieretning: åtte klager, ingen medhold. Ingen av de sju som klaget på avslaget de fikk på søknaden om bruk av tittel sivilingeniør/sivilarkitekt på grunnlag av utenlandsk utdanning. Ingen av dem fikk støtte av klagenemnda ved NTNU, viser årsrapporten fra nemnda.

Men fortvil ikke: Der hvor det er kan lønne seg å klage, er ved formelle feil ved eksamen eller sensur. Her fikk nemlig tre av ni medhold.

Populære teknologer

Det er stor rift om kandidater med eksamen på hovedfagsnivå innen høyere teknisk-naturvitenskapelig utdanning. De fleste får jobb innen privat sektor. Tre faggrupper peker seg imidlertid ut med en arbeidsledighet som er høyere enn ti prosent: biologi, kjemi og maskin.

Dette viser en arbeidsmarkedsundersøkelse som Norske sivilingeniørers forening (NIF) har gjort blant egne medlemmer. Undersøkelsen viser at 60 prosent av de spurte hadde fått jobb før de var ferdig utdannet. Blant kandidater med IKT-fag ble det funnet bare én person som var arbeidsledig.

Trøtt norsk, sprekt svensk

Naturhistoriska riksmuseet i Stockholm nærmer seg millionen i årlig besøkstall.

Vitenskapsmuseet i Trondheim, som også steller med naturhistorie, hadde i fjor 16 719 personer innenfor dørene sine.

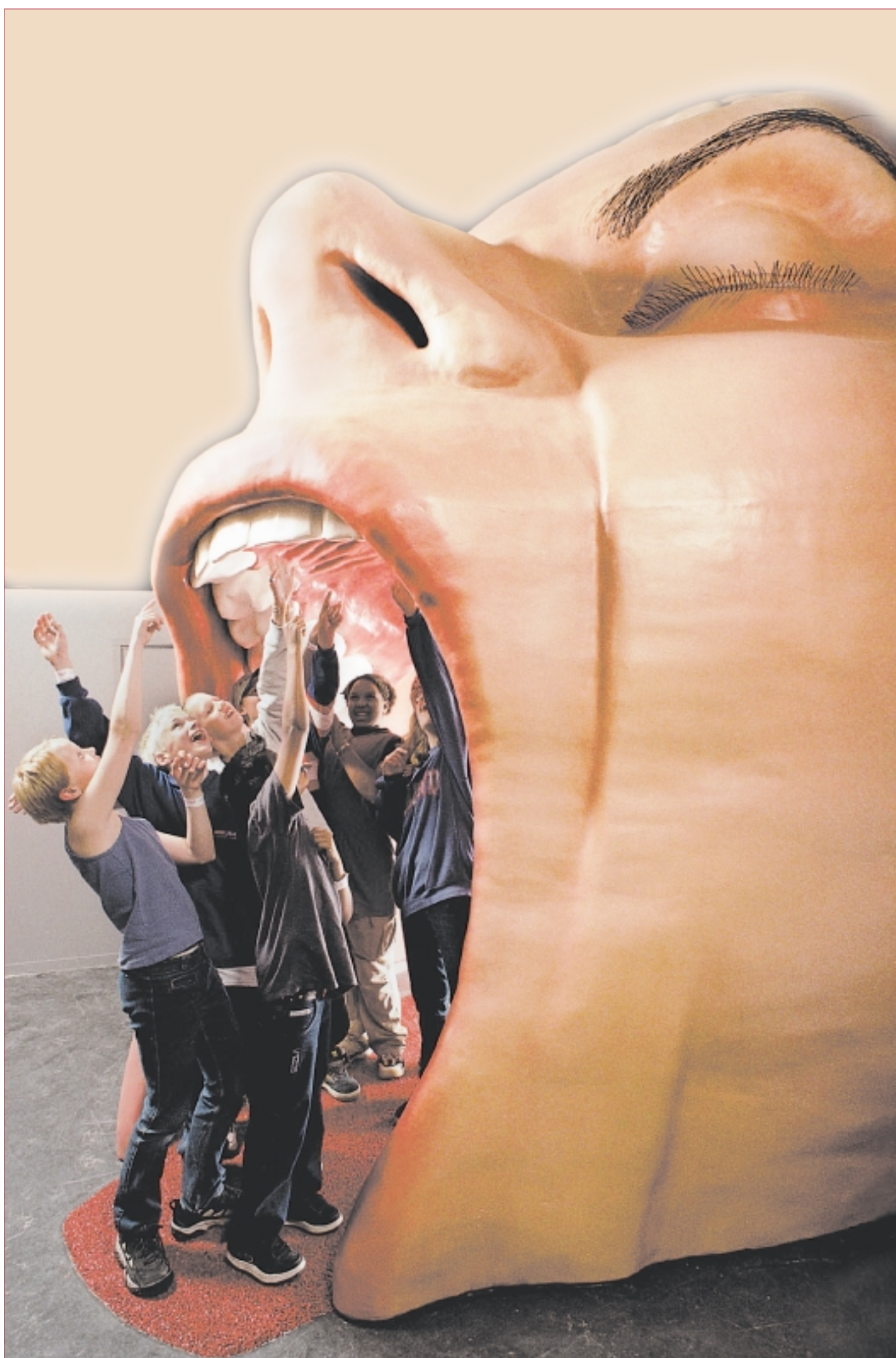
Vel kan ikke de to institusjonene sammenliknes i verken størrelse eller budsjetter. Og vel var Vitenskapsmuseet stengt en periode i fjor.

Men likevel: Til det ene strømmer stockholmerne både hverdag og helg. Til det andre – tja, trondhjemmerne er nok glad i museet sitt, men direkte trengsel...? Sjelden.

Vi stikker heller en tur på Ringve eller Vitensenteret.

Utstoppede rever og pene samlinger av flintsteiner er ikke lenger nok. Kanskje de rett og slett burde settes på lager?

Les mer på side 8 og 9

Slik kan det også gjøres. Fra utstillingen «Den sinnrika människan» ved Naturhistoriska riksmuseet.

FOTO: STAFFAN WAERNDT/ NATURHISTORISKA RIKSMUSEET

De som fikk det til

Naturhistoriska riksmuseet i Sverige satte flesteparten av de faste samlingene sine på lager. Der har de blitt stående. Og der står de godt.

Naturhistoriska riksmuseet i Stockholm er blant Sveriges største og best besøkte, og har gjennomgått en revolusjon på formidlingssiden det siste tiåret. Mesteparten av de faste samlingene er satt på lager. I stedet blir det satset på interaktive faste utstillinger og populære vandreutstillinger fra utlandet.

Museet driver også Sveriges eneste IMAX-kino, som viser film i verdens største formater. Det har som mål å bli ett av verdens ledende innen naturhistorie. Strategien er å tilby opplevelsesbasert kunnskap. Før omleggingen lå det årlige besøkstallet rundt 145 000. Nå har det økt til 800 000. Målet er å nå én million!

– Det begynte med Polartutstillingen i 1989, forteller Per Lindahl, sjef for avdelingen for Utställningar, Program og Studieverksamhet. – Den hadde elementer av interaktivitet.

I 1996 løsnest det for alvor med en utstilling om dinosaurer. Siden kom «Liv i vatten», «Expedition rymden» og «Den sinnrika människan». Sistnevnte utstilling hadde en oppbyggingstid på to år og

dekker 560 kvadratmeter. Den er særdeles populær, blant både barn og voksne.

Vi tok en titt innenfor, og skjønte øyeblikkelig hvorfor.

Stimulerer alle sanser. Hovedinngangen er rett og slett et digert hode, og vi går inn gjennom en gapende kjeft. Vel innenfor stirrer vi rakt inn i et overdimensjonert beinskrog. Noen småunger bruker ribbeina som klatrevegg! Bakenfor dunker et hjerte i jevn takt akkompagnert av myriader av blinkende små lys. Lang veggene kommer utfordringene i kø: Mat «Staffan» og følg ferdene gjennom fordøyelseskanaalen! Mål puls og lungekapasitet! Test reflekser og koordinasjonsevner! Alle stasjonene blir besøkt, og folk tar seg god tid.

– Utstillingen skal stimulere alle sansene, forklarer Lindahl. Han forteller at det er lagt stor vekt på lyssetting og formgiving. Museet engasjerer profesjonelle fagfolk som er vant til å jobbe innen opera, film og TV. Tekstingen blir også laget

i samarbeid med ekstern ekspertise. Utstillingene skal speile satsingsområdene som er paleontologi, geologi, biologi og zoologi. Akkurat nå er to større utstillinger under oppbygging: «Mineral» og «Sveriges natur». «Sveriges natur» alene har et totalbudsjett på 20 millioner kroner, lønninger holdt utenfor. Første avdeling skal handle om barskogen og skal stå ferdig i januar neste år. Bare lyssettingen vil komme på to millioner kroner, tekstingen på 1,6 millioner.

SYNNØVE RESSEM

synnove.ressem@adm.ntnu.no

I «Expedition rymden» kan du føle hvordan det er å sveve i vektløs tilstand.

FOTO: STAFFAN WAERNDT/
NATURHISTORISKA RIKSMUSEET.

tema

Sammenligning av besøkstallene fra et lite utvalg museer plasserer Vitenskapsmuseet på bunn. Publikumsoppslutningen om museumssamlingene har gått tilbake i flere år. Det svake fjorårstallet kan imidlertid forklares med at hovedutstillingene var stengt en periode på grunn av ombygging.

Museum	År 2000	Uke 27 og 28 2001
Tromsø Museum	87.000	7.421
Zoologisk Museum, Tøyen	86.782	8.000
Trøndelag folkemuseum, Sverresborg	68.640	4.050
Vitensenteret	51.000	3.239
Bergen Museum (kulturhist.&naturhist. saml.)	46.035	1.561
Ringve musikkhistoriske museum	41.971	3.725
Arkeologisk Museum, Stavanger	29.000	856
Agder naturmuseum, Kristiansand	18.313	828
Vitenskapsmuseet, Trondheim	16.719	574

Vitenskapsmuseet vil fornye seg

I første halvdel av juli hadde Ringve museum og Vitensenteret seks ganger så mange besøkende som Vitenskapsmuseet.

Vitenskapsmuseet har slitt med sviktende publikumsoppslutning over flere år, men nå settes alle kluter til for å snu den negative trenden. Første søndag i september åpnet en gedigen publikumsmagnet, vandreutstillingen «Verdens giftigste slanger».

– Besøktallet ble nesten tredoblet den første uka, forteller Karin Gjøl Hagen, seksjonssjef ved formidlingsseksjonen.

Ting skjer. Ting har skjedd de siste atten månedene. I Suhmhuset er det åpnet kafé. Ombygginger og ny publikumsinngang har gitt rom for museumsbutikk og et nytt utstillingslokale i kjelleren. – Kjellerrommet skal brukes til mindre utstillinger som ofte kan veksle, forteller Gjøl Hagen. Hun bobler over av ideer og planer, både om formidlingstiltak og om markedsføring. De viktigste stikkordene er fornyelse og bevegelighet.

Akkurat nå jobbes det med en matematikkutstilling i samarbeid med forskjellige fagmiljøer ved NTNU.

– Men de store og tunge hovedutstillingene er det ikke mulig å gjøre så mye med, i hvert fall ikke i en håndvending. Det krever betydelige ressurser i form av både penger, utstyr og fagpersonell, sier Gjøl Hagen.

Museumsdirektør Arne B. Johansen minner om at Vitenskapsmuseet har mange andre og viktigere oppgaver enn museumsformidling. 80 prosent av ressursene går med til forvaltning av vitenskapelige samlinger og forskning. Museet har forvaltningsansvaret for arkeologisk og naturhistorisk materiale for hele regionen. Han mener likevel at vitenskapsmuseene er, og bør fortsette å være, viktige aktører i det nye kunnskapssamfunnet. – Men for å klare de nye utfordringene må vi modernisere oss, sier Johansen.

Etterlyser kreativitet. Merethe Frøyland er ansatt ved Norsk museumsutvikling i Oslo og i ferd med å ta doktorgrad på museumsformidling. – Norske museer har et stort forbedringspotensial, fastslår hun, og etterlyser mer kreativ tenkning i formidlingsarbeidet.

Nylig gjennomførte hun en undersøkelse om hvilke assosiasjoner folk har til museer. Svarene som gikk igjen, var: Historisk, Statisk, Gammeldags og Lukter vondt. I samme åndedrag kom: Seriøst og Kvalitet. Konklusjonen blir at til tross for mange negative opplevelser, står museene likevel for positive verdier og for noe som folk opplever som viktig.

Hvordan kan museene moderniseres? – Det viktigste er å bli kjent med publikum, sier Frøyland. Hvem kommer, – er det unge, gamle, barn, familier? Kommer de alene eller i grupper?

Hvordan reagerer de? Hva er de interessert i? Publikum er forskjellig, – noen liker det tradisjonelle, mens andre vil ha aktivitet. Det viktigste er å bestemme seg for hvilken publikumsgruppe en vil satse på. Det nytter ikke å favne alle, da er formidlingen nødt til å bli kjedelig. En må våge å ta stilling, provosere, overraske og vekke folk.

– Bruk av interaktivitet i utstillingene appellerer til de aller fleste, mener Frøyland. – Du hører det på dialogen, den likestiller voksen og barn. Motsetningen er den statiske utstillingen som baserer seg på at voksen leser for barn. Å bygge opp interaktive utstillinger fra grunnen av er imidlertid svært ressurskrevende. Men det går an å begynne i det små, det er ikke så mye som skal til for å gjøre en tradisjonell utstilling mer spennende, sier Frøyland.

– Vi må modernisere oss, sier Johansen. – Vi må modernisere oss, sier Johansen.

Her kan du teste hvor mye du veier på forskjellige planeter i solsystemet vårt.

FOTO: STAFFAN WAERNDT/
NATURHISTORISKA RIKSMUSEET

– Så här ser vi ut på insidan!

FOTO: STAFFAN WAERNDT/
NATURHISTORISKA RIKSMUSEET

ere oss, innrømmer Vitenskapsmuseets direktør Arne B. Johansen. Et besøk med et skrin fullt av bergkrystaller.

FOTO: SYNNOVE RESSEM

Prosjektleder Claes Enger inne i Kalle Kvarts' hule med et skrin fullt av bergkrystaller.

FOTO: SYNNOVE RESSEM

Historien om en huleboer

I en dunkelt opplyst hule glitrer det i diamanter så store som strutseegg. Eller kanskje det bare er bergkrystaller? Dypt der inne skimter vi en merkelig skapning som ser ut som om han vil oss noe.....

Menneskekroppen, dinosaurer og romskip er takknemlige objekter for interaktiv formidling. Fullt så enkelt er det ikke for prosjektleder Claes Enger, som er i gang med en utstilling om mineraler. Utstillingen skal favne familier og pensjonister, barn i førskole- og skolealder, samt de som er spesielt interesserte i mineraler. Målene er klart definerte: Den skal øke interessen og kunnskapen om mineralogi, samt forståelsen for mineralenes betydning og kunnskapen om mineralenes anvendelse. Claes har ett og et halvt år på seg og et budsjett på fem millioner kroner.

Hjemme hos Kalle. I juni var det seige planleggingsarbeidet ferdig og tida inne for å sette ideene ut i praksis. Gjennomgangsfiguren skal være en tegneseriefigur ved navn Kalle

Kvarts. Han bor i en hule der han vokter et skrin fullt av glitrende bergkrystaller...

Her starter historien om kvartsen, som er det mest utbredte mineralet på jorda. Kalle Kvarts henvender seg spesielt til de yngste barna, og har søsken som er spredt rundt i utstillingen. Kalle Kvarts fins ellers som en del i granitt og gneisklipper, men kan også skimtes på hjemmekjente grusgangere eller på badestrande.

Interaktive stasjoner blir spredd over hele utstillingslokalet. Der kan du prøve ulike testmetoder for å identifisere mineraler, finne forskjellige hardhetsgrader, studere magnetisme, eller ta et nærstudium av mineralrikets fargeprakt. En stein vil aldri mer bli bare en stein etter dette besøket.

Rekreasjon. Etter en lang vandring med intense opplevelser kan det bli kjærkomment å finne rommet for stillhet og kontemplasjon. Fra taket glitrer gedigne krystallisekroner. Langs veggene står rader av vakkert dekorerte skap som inneholder en unik steinsamling. Den ble overtatt av en privat samler i 1895 for 200 000 kroner. Claes Enger tør nesten ikke tenke på hva samlingen kan være verdt i dag.

Trenger vi Forskningsrådet?

- Sju millioner kroner. Det er prislappen KUF-departementet har satt på en omfattende evaluering av Norges forskningsråd.
- Sju millioner. Det sitter mange frustrerte sjeler rundt om i det norske Akademia, som gjerne skulle hatt tak i en liten bit av denne potten.
- Sju millioner. Det er ikke mer enn hva som trengs for å holde et middels stort norsk forskningsprogram flytende noen år.

Forsknings-Norge er et lite land med store programmer. For store, mener mange. Det blir bare vekslere igjen til enselige akademikere med et eget prosjekt. Ønsker du penger fra Forskningsrådet, er meldingen denne: Sørg for å komme inn i et forskningsprogram. Skaff deg gode, velrenommerte forsker-venner. For: Står du utenfor et program, og utenfor et nettverk, kan det bli svært vanskelig å skaffe offentlige midler til egen forskning.

Åtte år er gått siden fem forskningsråd for hvert sitt fagfelt ble slått sammen til ett forskningsråd for Norge. Dermed fikk man ett forskningsstrategisk organ. Rammene for langsiktig tenkning var lagt. Har dette fungert etter hensikten?

I fjor la KUF evalueringen av Forskningsrådet ut på anbud. Den britiske evalueringgruppen Technopolis fikk oppdraget. Evalueringa av Forskningsrådet skal være ferdig før jul.

«**Trenger Norge et forskningsråd?**» Det er tittelen på et møte som Norges Tekniske Videnskapsakademi holder på Lerchendal gård den 24. september. Rektor ved Universitetet i Oslo, Kaare R. Norum, er blant innlederne. Øvrige innledere er Dag Flå, Hydro, og Halvor Stenstadvoll, Orkla.

Hva har forskerne å utsette på Norges forskningsråd?

På besøk. En senvinterdag på Dragvoll tidligere i år: Spesialrådgiver Per Backe-Hansen fra Forskningsrådet sitter i et møterom på Låven. Et titalls personer har møtt opp, flest ansatte, noen studenter. De er der for å få vite mer om forskningsprogrammet «Globalisering og marginalisering – Fler- og tverrfaglig forskning om utviklingsveier i Sør.»

Rådgiveren fra Forskningsrådet gir anvisninger om hva

som er lurt å gjøre, og hva som er mindre lurt. Forsamlingen får blant annet vite at det kan lønne seg å legge ved skriftlige uttalelser fra fagfolk i utlandet, som sier noe om konkrete *papers* i internasjonale tidsskrift som vil komme ut av det aktuelle prosjektet. Men stemmer det? En rådgiver som sitter som kontaktperson i Forskningsrådet for dette programmet, sier dagen etter at slike uttalelser ikke er nødvendige. Hva skal man tro?

Spesialrådgiveren på Dragvoll bekrefter at man er lite interessert i søknader som står utenfor faglige nettverk. På spørsmål om det er viktig å være med i et program, er svaret ja – og nei. – Vi kan godt ta en bit fra en paraplysknad, og sette sammen med en annen, svarer Backe-Hansen.

Etter en liten time er seansen over. En litt nølende forsamling tusler ut. Hva lærte man av rådgiverens råd, hvilke konklusjoner bør trekkes? Svarene sprir.

Utydelighet. – Denne følelsen av ikke helt å vite hva som kreves, er en vesentlig kilde til frustrasjon. Jeg opplever Forskningsrådet som utydelig i så måte, og for min del har dette ført til at jeg har sluttet å søke der om forskningsmidler, sier professor Torbjørn Knutsen ved Institutt for sosiologi og statsvitenskap.

– Men utydelighet er én ting. Det er imidlertid mitt inntrykk at ligger noe mer alvorlig under her: Det er at noen forsknings-

miljøer får tidligere, tydeligere, signaler enn andre om nye forskningsprogrammer, sier professor Knutsen.

Følelsen av utydelighet deles av andre vi har snakket med, som opplever at andre hensyn enn kvaliteten på den enkelte sknad får spille for sterkt inn. Leder for Norsk Forskerforbund, professor Kolbjørn Hagen ved Institutt for kjemi, sier det slik:

– Mange føler nok en betydelig usikkerhet med hensyn til hva som skal til for å få tilslag på egne søknader. Jeg tror den viktigste kilden til denne

usikkerheten er at så liten andel av søknadene får «ja.» Slik usikkerhet leder til frustrasjon blant forskerne, sier Hagen, og legger til:

– Det er også en kilde til stor frustrasjon at det blir altfor lite midler igjen til forskerinitiert, fri forskning. De store programmene tar for mye plass. Resultatet er at en uforholdsmessig stor del av aktivitetene styres av krefter helt utenfor den enkelte forskers kontroll.

Tenker marked. Hvilke mekanismer ligger bak utvelgelsen av det enkelte program?

Et forskningsprogram bør ideelt sett være uttrykk for en strategi. En forskningsstrategi, et overordnet mål for hvor man vil hen. Men fungerer det slik i dag?

– Forskningsrådet burde spille en overordnet, forskningsstrategisk rolle. Man burde tenke langsiktig, og man burde være villig til å ta risikoer. Men i stedet opplever vi at Forskningsrådet er lik private bedrifter i å

tenke kortsiktig, og i å tenke markedsstilpasning, sier seniorforsker Monica Rolfsen i Sintef Teknologiledelse.

– Problemet er at Forskningsrådet i tillegg er byråkratisk og sendrektig, sier Rolfsen. Hun forteller om et Forskningsrådsfinansiert prosjekt hun og hennes medarbeidere jobbet med:

– Vi brukte åtte månedsverk på å skrive søknader. Det neste som skjedde, var at samtidig som vi fikk ja på søknaden, utbad Forskningsrådet seg første resultatrapport – før vi hadde rukket å gjøre noe som helst med prosjektet. Denne ustanselige rapporteringen er en belastning.

Partipolitikk? Sintef-forskeren og Venstre-politikeren Rolfsen poengterer at partipolitiske hensyn må holdes utenfor.

– Forskningsrådet skal utøve forskningspolitikk, ikke partipolitikk, sier hun.

Men spørsmålet er om ikke slike hensyn får spille inn likevel.

– Det foregår et viktig samspill mellom ledelsen i Forskningsrådet og politikere og byråkrater på øverste nivå i departementer og fagkomiteen på Stortinget, sier professor Anders Todal Jenssen ved Institutt for sosiologi og statsvi-

«Problemet er at Forskningsrådet, i tillegg til å tenke kortsiktig og markedsstilpasning, også er byråkratisk og sendrektig.»

Monica Rolfsen

tenskap. Han satt i en av Forskningsrådets fagkomiteer i to perioder.

– Det er et samspill der både Forskningsrådet og de politiske/administrative aktørene ivaretar mer enn én interesse. Fra Forskningsrådets side er det viktig å sikre seg goodwill og gjennom det økte bevilgninger. Forskningsrådet følger seg fram i forhold til det politiske miljøet og departementene, for eksempel gjennom å foreslå programmer som man antar vil begeistre politikerne og byråkratene selv om de ikke nødvendigvis er de mest interessante forskningsmessig, sier Todal Jenssen.

I dette bildet er grunnforskningen den store taperen. Å forholde seg til den politiske dagsorden kan også ha andre ulemper.

– Det kan for eksempel bety at det går lang tid fra et nytt og forskningsstrategisk spennende område åpner seg, til politikere og byråkrater oppdager det. Da kan det ofte være i seneste laget å dra i gang tunge program på feltet, sier han.

Todal Jenssen nevner forskning på globalisering og IKT som eksempler på at Forskningsprogrammer innen området Kultur og samfunn er satt i gang i seineste laget. I stedet for å bedrive «cutting edge» forskning, forsker man på «yesterday's news».

Politikernes motiver kan også være blandede.

– For politikerne blir det gjerne til at man handler ut fra behovet for å «vise handlekraft.» Når et samfunnsproblem dukker opp, blir det å sparke i gang et forskningsprosjekt, et godt alternativ til å nedsette en komité. Man viser for all verden at man «gjør noe,» sier Todal Jenssen.

«Fra Forskningsrådets side er det viktig å sikre seg goodwill og gjennom det økte bevilgninger.»

Anders Todal Jenssen

Opplevde terroren i USA på nært hold

Jørn Rattsø:

Gjesteforsker ved Center of Basic Research of the Social Sciences, Harvard University, høsten 2001. Professor i samfunnsøkonomi, NTNU.

Rattsø har forskningsfri fra NTNU og ankom USA en uke før terrorangrepene. Han var i Washington da det skjedde:

«... Da det andre flyet traff World Trade Center i New York, forsto man at det ikke var noen ulykke. Da det tredje flyet traff Pentagon, var man sikker på at det var en terroraksjon. Informasjonen og dramatikken ble raskt spredd gjennom TV, e-mails, telefoner et cetera. Og ryktene begynte å gå. Det ble sagt at flere fly var kapret, og det ble spekulert om nye mål. Et av ryktene var at World Trade Center var et anslag mot business, Pentagon et anslag mot militæret, og at et tredje anslag ville bli rettet mot teknologien, MIT/ Harvard. Usikkerheten var stor for-

di to av flyene var kapret fra flyplassen her. Tilsvarende rykter om anslag ble spredd over hele USA og forklarer rask evakuering av mange bygninger over hele landet. Mangelen på oversikt over hva som skjedde, forsterket uhyggestemningen.

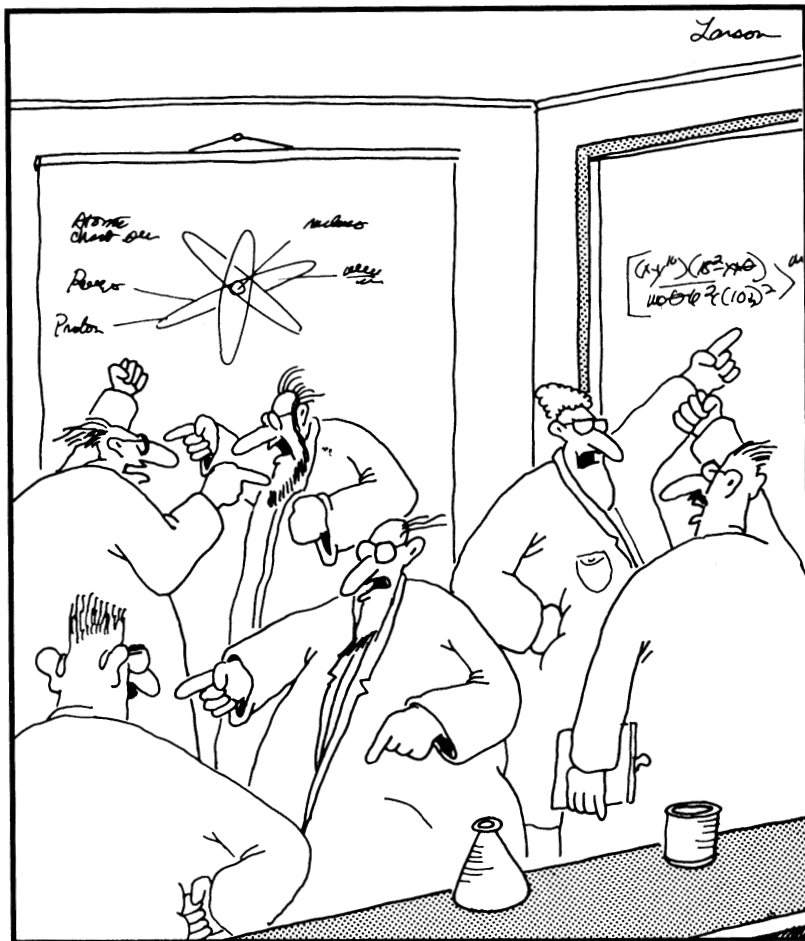
Ved Harvard ble undervisningen etter hvert avlyst og det gikk ut brev fra rektor til alle ansatte om at de som ønsket det, kunne dra hjem. Universitetet ble imidlertid ikke stengt, og helse/psykologtjenesten ble forsterket for å gi et tilbud til de som trengte det. Universitetet ble raskt ganske tomt for folk,

også fordi foreldre måtte dra hjem for å ta imot skolebarn som ble sendt hjem fra stengte skoler.

Harvard har studenter og ansatte fra hele verden, inklusive mange muslimer og fra mange land i Midt-Østen, og offisielle uttalelser og diskusjonen har handlet mye om respekt for disse. I det liberale nordøstlige hjørnet av USA har ikke militære gjengjeldelsaksjoner stått i høysetet, men mer hvordan USA oppfattes i ulike deler av verden og hva man kan og bør gjøre med det. Mer faglige diskusjoner i mitt miljø, blant økonomene, har selvfølgelig handlet om konse-

kvenser for langsiktig produktivitetsvekst, internasjonale valutamarkeder, forsterking av nedgangskonjunkturen, statsfinansene med militær oppbygging osv.

Livet på campus er raskt tilbake til normalen. En uke etter på merkes det mest ved at konferanser og gjesteforelesninger er avlyst på grunn av reduserte ønsker om og muligheter til å fly.»

At så få søknader blir innvilget, gjør forskerne frustrerte.

ILL.: GARY LARSSON

Forskeren som lobbyist.

– En økende andel av Forskningsrådets penger kanaliseres gjennom programmer. Enkelte forskere har vært kreative i forhold til å initiere programmer og sentre. Dermed skjer en vridning av forskerens oppgaver. For å få tilgang på de store pengene, blir forskerne tvunget til å drive utstrakt lobbyvirksomhet overfor politikere, departementer og forskningsråd. I en situasjon hvor de faglige kriteriene bare blir ett av flere tildelingsgrunnlag, og kontakter og nettverk betyr stadig mer, kan kvaliteten på forskningen bli skadelidende, sier Todal Jenssen, og påpeker videre:

– Samfunnsmessig relevans er aldri til hinder for god forskning, men det er heller ingen garanti for god forskning. En kan også diskutere om satsingen på eldre, veletablerte forskere vil føre til en «bevigningstørke» for unge forskere, særlig for de som ikke er fanget opp av nestorene i fagene.

Monica Rolfsen mener universitetene og andre forskningsinstitusjoner burde fått mye friere rammer – kombinert med tøffere evaluering.

Centers of Excellence.

Konsentrasjonen av forskningsmidler kommer til uttrykk på

flere måter enn gjennom store program. Forskningsrådet foreslo i fjor en norsk ordning med «Sentre for fremragende forskning.» Disse skal finansieres gjennom det nye forsknings- og nyskapingfondet, samt ved bidrag fra vertsinstitusjoner og andre aktører. Rådet ser for seg et gjennomsnittlig årlig budsjett for hvert senter på 10 til 20 millioner kroner, og det kan være aktuelt med fem til ti sentre i år 2001 og en mulig dobling av dette antallet etter noen år.

Slike sentre for fremragende forskning er en kilde til uro, sier Hagen.

– Faren er at de kan komme til å flytte de beste forskerne ut av universitetene. Norge er et lite land. Fra før er altfor mye forskning bundet opp i program. Dersom også flere av de aller beste forskerne skal flytte inn i egne enheter som trekker store midler til seg, kan resultatet bli en faglig ørkenvandring for de øvrige delene av norsk forskermiljø, sier Kolbjørn Hagen, som konkluderer med at disse sentrene må integreres tett i det øvrige forskningsmiljøet.

Det er også et betydelig problem at all denne søknadsskrivingen tar tid. Det har kommet inn 129 søknader om å bli godkjent som senter for fremragende forskning.

– Mange månedsverk har gått med til å produsere disse søknadene. Samtidig vet vi at 90-95 prosent av søknadene uvegerlig vil bli avvist. Hvor mye verdifull tid, som i stedet kunne vært brukt til å forske, går dermed i vasken, spør Forskerforbundets leder.

TORE OKSHOLEN

tore.oksholen@adm.ntnu.no

fakta

Mandatet

Mandatet for evalueringen av Forskningsrådet gir pålegg om en bred, empirisk evaluering med analyse av sammenhengen mellom de målsettinger som er trukket opp for Forskningsrådets virksomhet og Forskningsrådets rammebetingelser, organisering og virkemidler. Med bakgrunn i analysen skal evalueringen også vurdere hvordan Forskningsrådet bør møte framtidige utfordringer for norsk forskning.

Unnasluntrere må betale vasking

Studenthybler forvandles til de reneste svinestier. Samskipnaden innfører strengere rutiner, og den som fremdeles ikke vil vaske, får svi på pungen.

I framtida vil Samskipnaden leie inn profesjonelle renholdere når beboerne sluntrer unna vaskinga.

FOTO: SIT, RENHOLDSAVDELINGA

Sopp, mugg og fuktskader brer om seg i kjøkken og bad på studentbyene. Grunnen er blant annet manglende renhold. Ikke sjelden må skadedyrfirmaer tilkalles for å stoppe insektinvasjoner. I et tilfelle har Helserådet blitt koblet inn. Samskipnaden sliter stadig verre med studenter som ikke gidder å vaske. Tilstanden skal være verst på Moholt, men Steinan følger tett på.

Tvangsvasking. – Av og til blir tilstanden så ille at rommene må totalrenoveres, sier renholdsleder Unni Gjerstad ved Samskipnaden. Hun opplyser at kostnaden for et enkelt kjøkken kan bli mellom 70 000 og 200 000 kroner, avhengig av omfanget. Nå vil Samskipnaden innføre nye rutiner for renhold av fellesareal. Beboerne blir gjort ansvarlige for hver sin del av fellesarealene, og den som ikke følger opp, må betale for vasking som SIT bestiller hos profesjonelle renholdere.

Gjerstad forteller at alle fellesarealene blir inspisert med

jevne mellomrom.

– Derimot har vi ikke mulighet for å inspisere den enkelte hybel. Når vi påpeker renholdsproblemer, er beboerne mest opptatt av å skyldes på hverandre, eller på beboere som har flyttet ut. Dette håper vi å få slutt på ved at vi fordeler renholdsansvaret på romnummer. Vi foreslår en enkel fordeling, der hvert romnummer får bestemte oppgaver. Hvis noen reiser bort, må romkameratene overta ansvaret for at jobben blir gjort, sier Gjerstad.

Tillitsmann på Steinan Studentby, Geir Bostad, sier at det har vært en del reaksjoner på forslaget om nye vaskerutiner. – Noen har reagert negativt, men de fleste støtter det, fordi det blir lettere å få tak i de få som sniker seg unna fellesvasken. Ingenting er mer ødeleggende for motivasjonen til egen vaskeordning enn når romkameraten ikke er villig til å gjøre sin del, sier Bostad.

SYNNØVE RESSEM

synnove.ressem@adm.ntnu.no

Gunnar Fermann, Hildegunn Ekroll Stokke og Jørn Rattsø er blant flere NTNU-ere som oppholdt seg i USA da terrorangrepene mot World Trade Center og Pentagon inntraff. Her er noen av deres tanker om det som har skjedd, og om livet ved universitetet etterpå.

Hildegunn Ekroll Stokke

Studerer ved International Food Policy Research Institute (IFPRI) i Washington DC. Stipendiat i samfunnsøkonomi, NTNU

Stokkes institutt ligger rett ved Verdensbanken, og i nærheten av Det hvite hus:

«I dagene som fulgte, ble det varslet om en rekke bombetrusler og nye evakueringer, blant annet ved US Capitol og Verdensbanken. Disse var rettet mot institusjonene generelt, men

også mot enkeltpersoner med arabisk bakgrunn. Et av universitetene i byen, som har en rekke studenter fra land i Midt-Østen, ble også utsatt for trusler.

Situasjonen har etter hvert roet seg ned, men gatebildet er fortsatt preget av store politistyrker, samt militært politi. Det er innført skjerpede sikkerhetstiltak ved de fleste offentlige og internasjonale institusjoner, og en av konsekvensene er kansellering av det årlige møtet til Verdensbanken og IMF.

Washington fungerer nok så normalt, men det ligger en viss spenning i luften. Hva skjer nå?»

Gunnar Fermann

Gjesteforsker, Columbia University, New York 2001-2002. Førsteamanuensis i statsvitenskap, NTNU.

Gunnar Fermann er bare et par kvartaler unna når det smeller. Med egne øyne ser han World Trade Center i flammer. Han skriver blant annet dette i en e-

post til Universitetsavisa:

«Vår tilskuerplass er ikke lenger et trygt og blivende sted. Politiet gir oss klar beskjed om å komme i sikkerhet.

Ved Columbia University er folk samlet om fjernsynsapparatene i en blanding av mistro og sjokk. Studenter holder hverandre i hendene. Flere gråter. Mange har et øre til mobiltelefonen og to øyne festet til fjernsynsskjermen. De lange køene ved minibankene er bare ett av flere tegn på at katastrofementaliteten fester grepet. Nå får jeg anledning til å gjenoppleve

angrepet fra fugleperspektiv gjennom fjernsynskameraene. Jeg ser en eksplosjon i det søndre tårnet, mens det nordre allerede står i brann. Så blir det kjørt opp tak av det jeg trodde var dårlig skinnegang i undergrunnsbane – det er det søndre tvillingtårnet som raser sammen. Like etter – nå på direkten – er vi vitne til at også det nordre tvillingtårnet fullstendig kolliderer i en sky av sot og støv.

Det begynner å demre for meg at jeg har unnsloppet en menneskeskapt katastrofe med ganske liten margin.»

Nynorsk frå NTNU:

29 feil på ei halv side

– Og slikt kjem frå det som skal vere ein av dei høgaste lærestadene i landet, undrast Lisbet Eikrem Vinje.

Foto: Lisa Olstad

Lisbet vart nokså forundra då ho las brev frå NTNU.

At det står ille til med ungdomen no til dags, er noko alle veit. Ikkje kan dei matte, og ikkje kan dei norsk; det les vi i avisene heilt rituelt minst to gongar i året. Men til universiteta vil dei! I tusental strøymer dei på, utan dei mest elementære kunnskapar i dei fire rekneartene og i norsk rettskriving. Kva lærer dei eigentleg på skulen?

Godt då, at NTNU tek ansvar for dei nye studentane, og ser til at det blir orden på sakene. Eller?

Hakeslepp. Lisbet Eikrem Vinje (20) frå Sunnmøre fekk hakeslepp der heime på Stranda då ho åpna brevet frå NTNU, det som handla om korleis ho skulle betale semester-

avgifta si. Her talde den kommande ex.phil.-studenten 29 rettskrivingsfeil i ein nynorskt tekst på godt under ei halv side! Tre berre i overskrifta, og sidan vart det verre. Nokre avsnitt er på reint bokmål; her har ikkje skribenten eingong klart å skrive «ikkje» i staden for «ikke». Og då har vi endå ikkje nemnt ordstillingane...

– Eg vart ganske forundra, då, over at eit universitet kunne sende ut noko slikt. Eg trur nok at alle vi som bruker nynorsk, har reagert på dette brevet, seier Lisbet – som synest at eit korrekt bokmål nok hadde vore å foretrekkje.

Står til stryk. – Ja, dette står til stryk. Slikt høyrer ikkje heime på universitetsnivå. Her er graverande feil som vi elles ventar å finne berre hos elevar langt nede i skulen, seier Tor Erik Jenstad ved Institutt for nordistikk og litteraturvitskap.

– Brevet ser ut til å være ei overflatisk og mekanisk omsetjing av ein opphavleg bokmålstekst. Eg vonar dette er eit enkelttilfelle, og at skribenten ikkje er av dei som har teke nynorskkurs hos meg!

– Du er målmann sjølv. Er du ikkje glad for at nokon tross alt gjer eit *forsøk* på å skrive nynorsk?

– At dårleg nynorsk er betre enn ingen nynorsk? Nei. Eg synest absolutt at NTNU skal følgje lova og fylle 25-prosentkvoten. Men i dette tilfellet ville det vore betre om teksten hadde blitt ståande på bokmål.

– Trur du brev som dette gjer nokon direkte skade?

– Det veit eg ikkje. Men det er iallfall eit svært dårleg signal å sende ut. Ein får ikkje vidare respekt for NTNU når ein blir møtt med slikt. Det er tydeleg at her treng universitetet første- hjelp, seier Tor Erik Jenstad.

– Flau og fortvila!

Studieavdelinga lover: aldri meir. Æresord.

– Nei, nei, nei! Dette var leitt og pinleg. Eg legg meg heilt flat. Eg er flau og fortvila. Eg beklagar alt eg kan, og lover på tru og ære at dette ikkje skal gjenta seg.

Det seier NTNUs studiedirektør Jon Walstad om brevet som gjekk ut til 300-400 nye studentar som hadde gjeve melding om at dei var nynorsk-brukarar. – Men korleis kan det i det

heile tatt skje at avdelinga di sender ut noko slikt, Walstad?

– Brevet vart sendt ut midt i ferien, og kvalitetssikringa svikta. Rutinane våre er slik at skriv som går til mange, alltid skal lesast gjennom av ein person til. Denne gongen vart ikkje det gjort, og no skal vi innskjerpe kontrollrutinane våre.

– Kva om kontrolløren ikkje har betre grep om språket enn skribenten har?

– I avdelinga finst god kompetanse på begge målformene.

Og den som er ansvarleg for produktet, skal alltid sørgje for å hente inn denne kompetansen dersom det trengst.

– Det kunne kan hende vere på sin plass med litt nynorsk-opplæring i større stil også?

– Leiarane i avdelinga skal no ved første høve setje seg ned saman, og leggje ein plan for å betre språkkompetansen hos alle som jobbar her, lover ein flau og flat studiedirektør Jon Walstad.

Ingen ris bak spegelen

Det er Norsk språkråd som held greie på korleis statsinstitusjonane ter seg med målbruken sin. Rådet krev årlege rapportar om fordelinga mellom dei to målformene, og kjem med tilrådingar om kva som kan gjerast. Om ein institusjon år etter år har ein svært låg nynorskprosent, og heller ikkje syner vilje til å få den høgare, går det gjerne ei melding frå Språkrå-

det til Kulturdepartementet og til det departementet institusjonen soknar til.

Deretter skjer – ingen ting. Kanskje eit surt brev frå departementet, i verste fall. Det finst ingen ris bak spegelen å bruke på dei som bryt lova. Men Noregs Mållag har lenge stått hardt på for å få innført sanksjonar, så ein vakker dag...

NTNU bryt mållova kvart år

– men arbeider voldsomt med å bli lovlydig

Lik det eller ikkje, men lova er klår: *Minst 25 prosent* av det som statlege institusjonar produserer av visse typar skriftleg materiale og av elektronisk informasjon, skal vere på sidemålet.

Ved NTNU ligg nynorskprosenten ein stad rundt 5. Litt meir eller kanskje helst litt mindre. Der har den lege lenge. – Men no skal den opp, lover informasjonsdirektør Anne Katharine Dahl.

Krev rutinar. «Etter det vi kan sjå, har NTNU kvart år sidan 1996 brote mållova...», skreiv Norsk språkråd i eit krasst brev i fjor vår. Og bad NTNU snarast syte for at alle skjema kom på begge målformer; for å lage rutinar for målbruk på nettsidene; og for å omsetje ein del av nettsidene til nynorsk. Fristen for å melde tilbake om kva som hadde skjedd, var på tre og ein halv månad.

Men ved NTNU rir vi ikkje den dagen vi salar. Så Språkrådet måtte nok vente eit drygt år

på den tilbakemeldinga. Men i sommar gjekk rapporten i posten. Og i mellomtida har eitt og anna skjedd. – Ikkje så reint lite heller, meiner Dahl.

Om eitt år eller to. Det vart hennar avdeling som fekk i oppgåve å utarbeide ein plan for korleis NTNU kan få opp nynorskprosenten sin. Planen tek for seg dei ulike dokumenttypene, og har konkrete målsettingar for kva som må gjerast – og innan når. Ansvar ligg på kvar enkelt avdeling eller fakultet, alle har rapportplikt, og alle har blitt bedne om å sende dei saksbehandlarane som treng det, på nynorskkurs.

– Nokre slike kurs har allerede vore gjennomført, fortel informasjonsdirektøren. – Vi arbeider òg med rutinar for å få meir nynorsk på nettsidene våre. Og sentrale dokument vil i neste utgåve ha ei auka mengd nynorsk. Dessutan vil fleire av stillingsannonansane våre kome på nynorsk i framtida. Den gene-

relle teksten i annonsane har faktisk vore på nynorsk sidan mars.

– Så når vil målet om 25 prosent nynorsk vere nådd?

– Mange trykksaker kjem ut berre ein gong i året eller endå sjeldnare. Den fulle verknaden av tiltaka våre kjem nok ikkje til syne før om eitt år eller to, seier Anne Katharine Dahl.

LISA OLSTAD

lisa.olstad@adm.ntnu.no

(Som her har skrive sin første artikkel på uvant målform, for Universitetsavisa er nok heller ikkje freda vilt når NTNU skal ha opp nynorskprosenten sin. Det tok litt ekstra tid, men var ikkje så gale.)

debatt

Si din mening, men skriv kort! Innlegg kan sendes via e-post: medieseksjonen@adm.ntnu.no. Innsendte manus kan bli forkortet. Fortsett gjerne diskusjonene på nettet: **ntnu.fritt-forum** (tilgjengelig fra «Innsida», der alle innlegg blir lagt ut etter at avisa er trykket).

«En ring, en ring, min utdanning for en ring»

Ukritisk journalistikk av et kaliber som setter Se og Hør i skyggen, er Are Hellandsviks karakteristikk av ring-reportasjen i forrige nummer.

Ironi er en merkelig ting, man uttrykker det motsatte av det man egentlig mener for å fremme sine argumenter. Det hele blir ganske humoristisk forutsatt at mottageren forstår at det er nettopp det man gjør, ...er ironisk. Noen ganger kan det imidlertid være vanskelig for mottageren å se ironien, særlig hvis det er snakk om det skrevne ord, der en ikke har kroppsspråket å støtte seg til. Andre ganger kan noe man mener i fullt alvor, oppfattes som ironisk dersom mottageren synes at argumentene er så absurde at de umulig kan tas på alvor. Dette er noen refleksjoner jeg gjorde meg etter å ha lest artikkelen «Ta den ring...» i UA nr.11. Artikkelforfatteren skriver der om det som ifølge ham er selve symbolet på fullført siv.ing.-utdanning: NTH-ringen.

I romantiske ordelag fortelles det om Nicolai som først fikk høre om ringen av sin onkel, «*på guttetur med leirdueskyting, fisking, mat og drikke.*» Foran leirbålet et sted i Telemark en gang på 90-tallet jekket onkel Svein kjekt opp en øl med ringen «*en*

og samme magiske vending.» Da Nicolai spurte hvordan han gjorde det, pekte onkelen på ringen, «*deretter satte han seg godt til rette, rensket røsten og begynte å fortelle om Norges tekniske høyskole i Trondheim og det glade livet som siv.ing.-student.*» Dette er jo «male bonding» på sitt beste!

Så langt i artikkelen humrer jeg godt over det jeg tror er et velrettet og velfortjent spark til den aura av hovmod og selvgodhet som fortsatt henger tungt over Gløshaugen. Nicolai er sikkert en som har stilt opp frivillig og med et glimt i øyet harselerer med gamle NTH-idealer. Men jo mer jeg leser, jo mer urolig blir jeg for at artikkelen er alvorlig ment, og at jeg er vitne til ukritisk journalistikk av et kaliber som til og med setter Se og Hør i skyggen. Denne uroen blir forsterket av de opplevelsene jeg selv har hatt de siste fire årene, både på skolen og i mer festlig lag. Fortsatt går det mange Gløshaugen-studenter rundt og tror at siv.ing.-utdanningen er selve beviset på hvor intelligente og vellykkede de er. I artikkelen illustreres dette med introduksjonsteksten: «*Da Nicolai var på femårstreff med den gamle gymnasklassen fra Persbråten, kunne alle se at han hadde fått orden på livet. Forlovelsesringen skinte på høyre hånd, og på den venstre glitret sivilingeniørringen.*» Ifølge artikkelforfatteren er altså denne «magiske» ringen ikke bare et symbol på siv.ing.-gra-

den, den sidestilles i tillegg med valg av livspartner som symbol på en av de store milepælene her i livet. Dette bør jo gi selv den mest avbalanserte student prestasjonsangst.

Jeg tror at det siste vi Gløshaugen-studenter trenger å høre, er hvor smarte og vellykkede vi er. For det er vi ikke, vi er en samling av mange ulike mennesker som utdanner oss innen svært begrensede vitenskapelige områder, og som i arbeidslivet i samarbeid med andre skal benytte våre kunnskaper. Et slikt samarbeid krever først og fremst sosiale egenskaper, med fagkunnskapen som et fundament. Jeg har selv i mine år på Gløshaugen hørt om hvor ettertraktest vi er, og om alle fremtidige lederstillinger vi kommer til å inneha. Selv har jeg tenkt: «Snakker de om oss nå?» Jeg har alltid tenkt at det en god leder trenger mest av alt, er gode menneskekunnskaper, ydmykhet, sosial intelligens og en god porsjon humor og selvironi. Og jeg har ikke inntrykk av at disse egenskapene flourer på Gløshaugen. Tvert imot har jeg aldri før møtt så mange sosialt sett direkte uintelligente personer på ett sted. Jo, selvfølgelig er det mange mennesker her som er faglig ekstremt dyktige. Men hva betyr vel det når noen ikke greier å prate om annet enn fag (selv på en fest), har ingen begreper om vanlig høflighet, og de sosiale antennene er sørgelig underutviklet. Dette er selvføl-

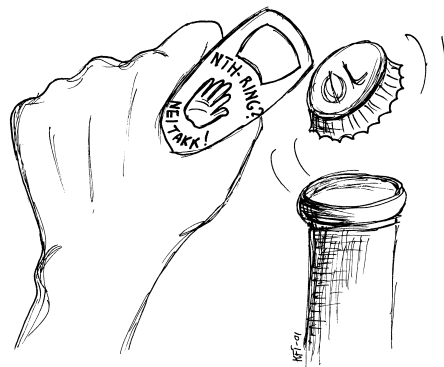
gelig satt på spissen og gjelder heldigvis bare et fåtall. Poenget er å innse at siv.ing.-utdanningen ikke automatisk gjør deg til en vellykket person og en god leder.

Det var derfor med vantro at jeg leste artikkelen «Ta den ring...» hvor en lusen ring fremstår som symbolet på hvor lykkelig og fremgangsrik det er mulig å bli. «Rundt leirbålet samles generasjonene som har dette symbolet til felles, utformet som den er med en kule som representerer Jorda, holdt oppe av et stativ som «skal forestille teknikken, som holder Jorda oppe og bærer den fremover.» Man kan jo bli kvalm av mindre. Det er jo da ganske ironisk at et slikt pompøst og selvhevdende symbol ifølge artikkelen ble innsatt av et senere medlem av regjeringen Quisling, den mest hovmodige og narraktige institusjonen i moderne norsk historie.

Når jeg selv om et knapt års tid leverer inn diplomoppgaven min og ender studenttilværelsen, så kan dere være sikre på at jeg ikke har vært hos gullsmeden og funnet riktig ringstørrelse. Og jeg ringer heller ikke til gullsmeden på en lørdagskveld slik at han «raser ned til butikken, plukker med seg en ring, raser videre til jernbanesta-

sjonen og forærer den tårevåte sivilingeniøren symbolet han ikke kan være foruten når han reiser hjem til mor og far», slik det fortelles om i artikkelen «Ta den ring...» Kanskje er det min egen motstand mot uniformering som er årsaken, jeg har aldri likt å ukritisk følge strømmen, eller er det kanskje at ringen for meg symboliserer ekstrem selvhøytidelighet. Uansett, ikke om så den blir kastet etter meg, vil jeg iføre meg en ring for å fremheve mine prestasjoner på skolebenken, ei heller for å følge en tradisjon startet av et senere medlem av regjeringen Quisling. Så det ser ut som om jeg fortsatt blir nødt til å bruke øljelek når korkene sprettes i festlig lag, med mindre vi er så heldige å ha besøk av «en ekte NTH'er».

Are Hellandsvik
Student ved Institutt for
fysisk elektronikk
5. årskurs

Gunn Imsen
er professor i pedagogikk

Etter Mjøs: Bør universitetene drive lærerutdanning?

At universitetene driver profesjonsrettet lærerutdanning, har Mjøs-utvalget åpenbart ikke hatt i tankene, skriver GUNN IMSEN.

Stortinget har sagt sitt. De nye bachelor- og mastergradene ble vedtatt i juni, enten vi liker det eller ikke. Vi har ikke annet å gjøre enn å tilpasse oss det nye systemet. De fleste fagmiljøer er allerede i full gang med å revidere sine studieplaner, og alle er vi vel like frustrert over fagtrengselen i de nye tre-årige rammene. Ekstra ille blir det når ikke bare ex.phil. og ex.fac. skal ha plass i lavere grad, men helst også ettårig praktisk-pedagogisk utdanning (PPU). Hva blir igjen av den faglige fordypningen som har kjennetegnet universitetenes lærerutdanning?

Det ventes en ny stortingsmelding om norsk lærerutdanning i mars neste år. Mye tyder på at allmennlærerutdanningen ved

de pedagogiske høyskolene vil bli mer spesialisert, og at den vil bli mer lik universitetenes lærerutdanning, i alle fall for ungdomstrinnet. Forskjellene mellom de to tradisjonsrike utdanningene viskes utfor ut fra begge sider. Universitetenes særpreg som lærerutdanningsinstitusjon har så langt vært solid faglig fordypning kombinert med praktisk-pedagogisk utdanning i et omfang tilsvarende den de har ved de pedagogiske høyskolene. Hva er vitsen med å opprettholde universitetene som lærerutdanningsinstitusjoner, dersom den faglige tyngden smuldrer bort?

Svaret burde selvfølgelig være at det bare er universitetene som gir oppdatert, forskningsbasert undervisning, at den faglige delen av lærerutdanningen ved universitetene derfor har et klart fortrinn framfor den som gis ved de pedagogiske høyskolene. Bare universitetene kombinerer faglig oversikt med tung fordypning, derfor er universitetsutdannede lærere best rustet til å møte de faglige utfordringene i skolen. Det er bare det at mange pedagogiske høyskoler for lengst har startet opp hovedfag på spesielle områder, og at de er i ferd med å bygge opp fagmiljøer som i mange tilfeller kan måle seg med universitetenes. Med andre ord: De puster universitetene i nakken. Universitetene er ikke lenger så suverene som de gjerne tror.

Lærerutdanning er derfor er en utfordring for universitetene, og den blir ikke mindre av at vi er underlagt et markedsdrevet finansieringssystem. Det er om å gjøre å ha mange studenter, slik at vektallsproduksjonen blir høy og inntektene store. Når vi nå har studieplanene i støpeskjeen, er det derfor fristende å lage korte, populære kurs som vi raskt endrer etter markedets skiftende vinder. Det vil gi sikker uttelling i klingende mynt.

Et utvalg under Universitets- og høyskolerådet har nylig arbeidet med bredde- og dybdekrav til de nye gradene. I et notat datert 28. juni hevder det en typisk Ole Brumm-holdning: Bachelorgraden skal på den ene siden ha en tydelig kjerne. For å bli tatt opp på de disiplinrettede mastergradene, skal en kreve om lag mellomfagsnivå som før. På den andre siden sies det ingenting om hva som skal kreves til en vanlig bachelorgrad ved universitetene. For å sitere: «Det er viktig å ikke tenke tradisjonelle fag, men å sette sammen nye emnegrupper som sikrer ønsket dybde i bachelorgraden». Denne uklarheten overlates så til fagmiljøene å finne ut av. De profesjonsrettede bachelor- og mastergradene, som utvalget tror bare er en sak for høyskolene, trenger ikke ha mer fordypning enn ett grunnfag. At universitetene driver profesjonsrettet lærerutdanning, har utvalget åpenbart ikke hatt i tankene.

Fagmiljøene har tatt utfordringen, og i mange fag er det i gang nasjonalt samarbeid for om mulig å definere en «felles kjerne». Mye tyder på at denne ikke blir stor. Hvor vi tidligere hadde et noenlunde omforenet grunnfag på landsbasis, snakkes det nå om et fellesstoff på ca. 7-10 vektall, det vil si under ett semesters studium. Hvor blir det da av den faglige fordypningen, som universitetene har flagget for i alle år?

Sett i et lærerutdanningsperspektiv er det viktig at ikke postmodernismens flytende markedsorientering får diktere de nye kjernekomponentene i fagene. I lærerutdanningen må en ta høyde for en slites-terk faglig utdanning som danner grunnmur for en livslang læringsprosess innen faget. Det er viktig å bevare de lange linjene, de grunnleggende begrepene og de sentrale teoriene som strukturerer vår forståelse av faget, og som fanger inn kontroversene slik at en sunn, kritisk holdning til nye kunnskapselementer blir mulig. Så får heller eksemplene og de mote-pregede temaene krydre hovedretten i den grad fagtrengselen gjør det mulig.

Hvis universitetene i det hele tatt skal drive med lærerutdanning, da.

Om Modul 2, Bøygen og Bjørgen

Modul 2 er slett ikke mislykket, men trenger mer ressurser, skriver Nora Levold.

I forrige nummer av universitetsavisa hadde professor i psykologi Ivar Bjørgen et innlegg om Ex.phil. Modul 2. Dette innlegget var et utdrag fra en tale Bjørgen holdt for nye studenter på Dragvoll 17. august i år. Bjørgen var leder i det utvalget som utredet såvel visjonene som det konkrete opplegget for Ex.phil. Modul 2. Han er derfor slik sett svært meningsberettiget når det gjelder det spørsmålet han selv stiller seg: Hvordan har det så gått med denne reformen etter 3 1/2 års «drift»?

Modul 2s visjon var/er i korthet «Ansvar for egen læring». Det innebærer at studentene skal bruke det meste av tiden til å arbeide med et prosjektarbeid, og Bjørgen ønsket at studentene selv skulle få velge tema for prosjektarbeidet og lage egen problemstilling. Som støtte til dette arbeidet skulle de tilbys forelesninger, i tillegg til prosjekt-kollokvier ledet av viderekomne studenter. Det skulle ikke være noen avsluttende eksamen i faget (prosjektoppgaven skulle være karaktergivende).

Bjørgen har rett når han skriver at det har bydd på problemer å få hele denne visjonen til å virke i praksis. Spesielt gjelder dette ideen om at studenten lærer best hvis hun/han selv helt fritt, og etter egen interesse, får velge hva hun/han vil skrive prosjektarbeid om. Vi har ikke ressurser til veiledningsmessig å følge opp en slik visjon. Studentene får derfor i dag et sett med oppgaver, – som de selv kan velge fra.

Bjørgen kaller disse problemene den store «Bøygen», og mener at de handler om universitetets arbeidsmåter og rutiner, – som etter hvert også nedfelles i den enkelte universitetslærer. Selv vil jeg identifisere denne «bøygen» til å handle om ressurstilgangen for et masseuniversitet. Bjørgens visjon er lett å være enig i, men den egner seg best i en situasjon hvor forholdet mellom studenter og lærere er ca. 20-30 studenter pr. lærer.

(Dette er også forholdstallet i grunnskolen og videregående skole der Bjørgen har prøvd ut dette læringskonseptet.) Når det gjelder Modul 2, er situasjonen en helt annen: Vi har over 400 studenter årlig pr. faglærer. Når systemet («bøygen») er slik at studenter skal masseprodusere vekttall, og universiteteslærere skal masseprodusere studenter, – lar en visjon om egen interesse og nysgjerrighet som premiss for læring seg vanskelig realisere. Antakelig er dette prisen vi må betale, når vi har erstattet eliteuniversitetet med masseuniversitetet.

Hvis Modul 2 skal evalueres i Universitetsavisas spalter, vil jeg imidlertid, som faglærer og faglig koordinator, bringe inn noe mer optimisme mht. Modul 2s utvikling enn Bjørgen gir uttrykk for:

Selv om deler av visjonen for Modul 2 har vært vanskelig å realisere, har dette faget tross sitt store volum (sju faglærere med ulik fagbakgrunn og 3000 studenter årlig) hatt stor evne til å *lære* av sine egne erfaringer, – og å *gjøre* noe med det som ikke fungerer. Når noe ikke har virket, har vi lagt mye arbeid i å forsøke å få det virksomt. Dette har vi også fått positive tilbakemeldinger fra studentene om. Og det er faktisk *ikke* slik en kan få inntrykk av når en leser Bjørgens innlegg, at alt «er forandret» eller mislykket. Det er fremdeles slik at prosjektoppgaven er bærebjelken i studiet. Vi har fremdeles ingen skole-eksamen i faget. Alle studentene får fremdeles tilbud om å delta i små grupper (prosjektkollokvier) for å diskutere sitt eget arbeid fortløpende. Vi har forelesninger som støtter opp om prosjektarbeidet, men andelen forelesninger er hverken økt siden oppstarten eller blitt obligatoriske. Forelesningene gis fremdeles intensivt i starten av semesteret, – slik at studenten skal få arbeide «i fred» med prosjektoppgaven siste halvdel.

Til tross for at ikke alle Bjørgens læringsvisjoner har latt seg innfri hundre prosent, er Modul 2 faktisk et av NTNUs undervisningsemner som har kommet lengst når det gjelder innføring av de læringsformer som det nå er besluttet at hele universitetet skal ta i bruk (jmf. St.m.27 «Kvalitetsreformen»). Vi sitter

derfor på viktig (og høyst realistisk) erfaring som resten av universitetet bør være interessert i. Men som «alle» ved alle de norske universitetene har gjort Stortinget oppmerksom på, krever en slik læringsform flere ressurser enn en vanlig forelesningsbasert undervisning med skoleeksamen. Vår erfaring er at det er en formidabel utfordring å følge opp studenter *skikkelig* når de skal skrive (ikke bare lese) gjennom et helt semester. Å basere det meste av veiledningen/studentoppfølgingen på studentassistenter (slik mange andre fag antakelig også blir nødt til å gjøre fra høsten 2003) er for dårlig, i alle fall hvis disse studentassistentene selv skal studere etter en normert plan. Dette har vi i Modul 2 allerede erfart, og vi planlegger nå å omdisponere ressursene våre slik at forelesningsaktiviteten skal tones noe ned, og faglærerressurser brukes mer i de små prosjektgruppene. Er vi heldige, kan vi få til en ordning hvor alle studentene får en mulighet til å snakke med *en* faglærer minst *en* gang. Greier vi det, ligger vi likevel langt under det oppfølgingsnivå en student skal ha rett til å kreve innenfor et system med «mappe-evaluering». Å innfri et slik krav krever imidlertid iflg. Universitet- og høyskolerådet en årlig økning på 500 mill. til vår sektor over fire år. Vil det nye Stortinget bevilge oss dette?

Nora Levold
faglig koordinator
for Modul 2

Optimistisk sannsynlighetsregning om Spielbergs venner

Kjetil Audsen minner om at liv på andre planeter ikke nødvendigvis betyr intelligent liv.

På Gløshaugen har man opplagt sett seg lei på at den utenomjordiske intelligentsiaen kun tar kontakt med falmende popstjerner og avsidesliggende bygdesamfunn. Stipendiat Morten Olavsbråten ved Teleteknisk institutt er en del av et internasjonalt apparat som prøver å fange opp deres intelligente signaler. Hva mer er, her er ikke lenger rom for tvil. Ved hjelp av en «allment akseptert ligning» kan Olavsbråten bevise eksistensen av intelligent, utenomjordisk liv. Ligningen er ikke fullstendig gjengitt i Universitetsavisa (forrige nummer, red.anm.), men argumentet er i kortform: «[M]ultiplisert med det ufattelig høye antallet stjerner (soler) i universet, og det enda høyere antallet planeter, blir sannsynligheten [for at det har oppstått intelligent liv] tilnærmelsesvis 100 prosent.»

Selvsagt er det urettferdig å gjengi argumenter i ufullstendig form. Likevel blir Olavsbråten argument neppe særlig sterkere om han gir oss hele ligningen. For vi må skille mellom det at det kan finnes *liv* på andre planeter og det at det kan finnes *intelligent* liv. Symp-

tomatisk nok viser Olavsbråten til «[d]en nøyaktige størrelsen og tyngdekraften til blant annet Sola, Månen og Jupiter.» som avgjørende forutsetninger for at det har kunnet oppstå intelligent liv på jorda. I en viss forstand har han selvsagt rett. Men slike og tilsvarende forhold er mer nærliggende betingelser for at en type liv i det hele tatt har kunnet oppstå. Det er ingenting i evolusjonsteorien som tilsier at utviklingen av livet på en planet nødvendigvis vil gå i retning av intelligente former for liv. På jorda har evolusjonen (foreløpig) endt slik den har endt – med forekomster av *intelligent* liv. På andre planeter vil en utvikling ha kunnet ta helt andre retninger.

Selvsagt er det *mulig* at det finnes intelligent liv andre steder enn på jorda. Men det er ikke nødvendig. Til grunn for Olavsbråten og andre SETI-entusiasters skråsikkerhet om at menneskets nervesystem ikke er det eneste intelligente systemet i universet, ligger en gammel filosofisk fordom: Mennesket er målet med skaperverket. At denne nå har blitt til en forutsetning om intelligens som en uunngåelig konsekvens av evolusjonen, gjør den ikke mindre sjåvinistisk.

Hvem sa man ikke kunne lære av historien?

Kjetil Audsen
Stipendiat, Filosofisk institutt

Parkeringshus i Dødens Dal

– vil gje ein rekke fordelar, meiner Asbjørn Sæbø.

Eg ser i siste nummer av Universitetsavisa at det er vanskelig å finne høveleg tomt for eit parkeringshus for Gløshaugen. Mitt forslag er å leggje det i Dødens Dal, saman med ein avlastningsveg for Høgskoleringen.

Legg ein veg i tunnel frå krysset der Høgskoleringen tek

av frå Christian Frederiks gate/Eidsvolls gate, gjennom Dødens dal, under Verkstadteknisk/Materialteknisk og inn på Strindvegen før brua over jernbanen. (Evt. parallelt med Strindvegen over jernbanen og inn på rundkjøringa.) Bygg så eit parkeringshus i to etasjar attmed og over denne vegen. Fyll på med jord, og lag til att idrettsplassen på toppen. Grev ein seg høveleg ned med vegen og parkeringshuset, vil det framleis vere ein dal der etterpå, berre noko grunnare enn før.

Dette har fleire fordelar: Gløshaugen får godt med parkeringsplassar i kort avstand, samla og lett tilgjengelege. Høgskoleringen blir avlasta for gjennomgangstrafikken og ein god del av trafikken til Gløshaugen, med dei trafikale og miljømessige fordelene det har. Og idrettsplassen kan gjerast større og meir innholdsrik enn før, sidan dalen er vidare høgare oppe enn nede i botnen.

Asbjørn Sæbø

Hva med lærerutdanningen ved NTNU?

Kari Hag er redd for at lærerutdanningen skal havne i baklekse.

Ny fakultetsstruktur er på trap-pene, og jeg håper at lærerutdanningen ikke blir usynliggjort i den nye strukturen. I dag er som kjent Program for lærerutdanning (PLU) en enhet på nivå to, mens forslaget fra universitetsdirektøren går ut på å innlemme enheten i SVT-fakultetet. Dette kan virke naturlig siden Pedagogisk institutt ligger i SVT-fakultetet. På den annen side tas fagstudiene i lærerutdanningen ved mange fakulteter, og PLU har en åpenbar tverrfaglig funksjon. Så langt virker det også

som om andre fakulteter enn SVT har engasjert seg mest i lærerutdanningen. Jeg vil her trekke fram FIM-fakultetet som, med dekanus som drivkraft, har opprettet et program for lærerutdanning i realfag i samarbeid med PLU.

En annen sak som gir grunn til ettertanke, er at universitetene i Oslo og Bergen synes å gå i motsatt retning av NTNU. I løpet av sommeren er det kommet innstillinger om lærerutdanningen fra rektoroppnevnte utvalg både i Oslo og Bergen som begge foreslår program eller sentre for lærerutdanning på nivå to. Spesielt skal en merke seg at Oslo, der lærerutdanningen har ligget ved både et senter og et

institutt, nå foreslår et program for lærerutdanning (kalt PLU!) lagt administrativt til Det utdanningsvitenskapelige fakultet, men formelt på nivå to, for bl.a. å komme i bedre styringsdialog med universitetets sentrale ledelse.

Det er mitt inntrykk at lærerutdanningen lett kommer i bakgrunnen for et annet tradisjonsrikt profesjonsstudium i Trondheim: sivilingeniørutdanningen. Men hvis vi ikke får mange nok dyktige og inspirerende lærere, hvor skal da de gode sivilingeniørstudentene komme fra? Tatt i betraktning samfunnsdebatten om mangel på realfaglærere og til dels også norsk- og fremmedspråklærere, var det skuffende

at ingen av de to rektorkandidatene, som jeg ellers tror er opp-tatt av lærerutdanning, nevnte temaet med ett ord på det første valgkampmøtet. Men det kan kanskje rettes opp på det neste

møtet når søkelyset settes på utdanning?

Kari Hag

Betre språkpolitikk på NTNU

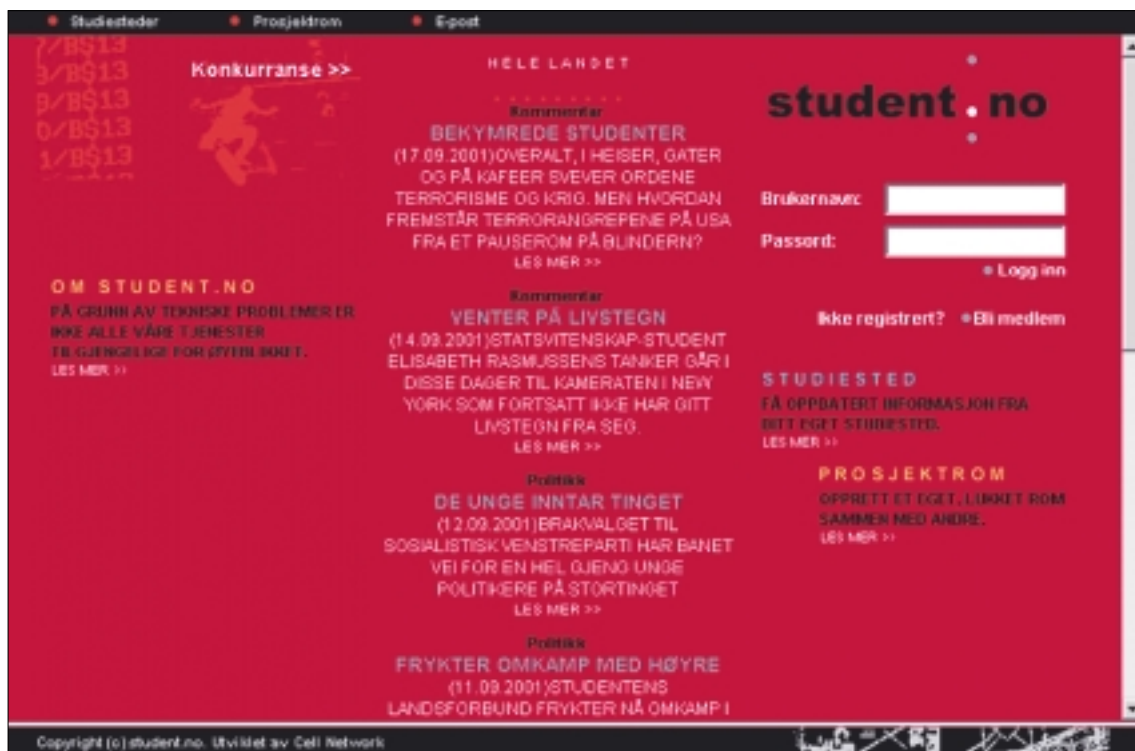
Studentmållaget i Nidaros, samla til årsmøte den 13. september 2001, ser med glede på at det etter kvart har vorte lagt godt til rette for at nynorskbrukarane ved universitetet kan bruka si eiga målform både i eksamensoppmeldinga og vevpost-systemet. Språkvalet er enkelt å bruka og er godt synleg plassert på desse sidene, ein praksis me

vonar òg vil verta innført på resten av det vevbaserte informasjonssystemet til NTNU.

Me vonar òg at denne gode språkpolitikken vert gjennomført til eksamen, slik at alle studentane får eksamensoppgåvene på eiga målform.

Studentmållaget i Nidaros

Dyr studentvelferd på nettet

Student.no har fått kritikk for nettdesignet sitt. Den knallrøde bakgrunnen gjør siden vanskelig å lese, hevder blant andre Christian Jahr i avisa Computerworld. Nettstedet får også skarp kritikk av internettforsker Ingar Roggen.

Så langt har student-samskipnadene i Norge samlet brukt mer enn fem millioner på nettstedet «student.no». Nå vil selskapet ha sju millioner ekstra. Planen er å lage en nyttig nettportal for alle studenter i Norge.

Kapitalutvidelsen er ikke like populær hos alle. Studentsamskipnaden i Bergen er blant annet svært skeptisk til kapitalutvidelsen, forteller adm.dir. Egil Pedersen i SiB til student-avisa Studvest i Bergen.

Hos Studentsamskipnaden i Trondheim (SiT) er stemningen imidlertid positiv. – Student.no skal få pengene de ber om, forsikrer adm.dir. i SiT, Per Ivar Maudal. SiT vil samlet ha skutt inn ca. én million kroner i Student.no etter utvidelsen.

Tekniske problemer.

Student.no ble offisielt lansert tidlig i dette semesteret, blant annet gjennom annonsekampanjer i de fleste av landets studentaviser. Kort tid etter lanseringen ble det imidlertid klart at ikke alt fungerte som forutsatt. Blant annet manglet den forhåndsannonserne boligformidlingstjenesten og mye av den andre lokale informasjonen. Rune Kibsgaard Sjøhelle, som er

daglig leder i student.no, skylder på leverandøren Cell Networks.

– Leverandøren lovte oss et nettsted som vi ikke fikk. Dette beklager jeg. Vi jobber nå med å få ting på plass slik at vi kan lansere nettstedet på nytt senere i høst, sier Sjøhelle til Universitetsavisa.

Sjøhelle er langt mer bekymret over at nettstedet er forsinket, enn over at prislappen ble høyere enn forutsatt. – At vi er forsinket, går ut over vår troverdighet, som er det mest dyrebare vi har, sier han. Når det gjelder pengene, påpekte Sjøhelle allerede på jobbintervjuet at 5,4 millioner var for lite til å utvikle et slikt nettsted. Dette har blitt understreket i mange andre sammenhenger også. Kapitalutvidelsen bør derfor ikke komme overraskende på noen, mener han.

Sjøhelle er optimist og tror det vil gå greit å få inn de ekstra pengene. Allerede i stiftelsesavtalen forpliktet nemlig eierne seg til å stemme for en eventuell kapitalutvidelse, selv om den eksakte summen ikke er spesifisert, forteller han.

Vil bli større enn alle.

Student.no er et forsøk fra Studentsamskipnadens side på å ta over et marked som pr. i dag er dominert av private aktører. Studentnett.no, Studentnytt.no og Studieguiden.no er tre av konkurrentene. Rune Kibsgaard Sjøhelle er ikke i tvil om at student.no kommer til å feie dem alle av banen.

– Vi har for eksempel satset på personifisering i langt større grad enn noen av de andre. Det er dette som koster mest. I tillegg er det ingen som skal tjene penger på student.no. Meningen er at eierne skyter inn oppstartkapital. Deretter skal student.no drive seg selv, forteller Sjøhelle. Han tror imidlertid at det kan bli vanskeligere å få inn penger på annonser enn man hadde tenkt seg.

– Da planene for student.no ble lagt, var det nok litt større optimisme i IT-bransjen enn det er i dag, medgir Sjøhelle.

EVEN GRAN

even.gran@adm.ntnu.no

fakta

Student.no

«Student.no» er eid av alle studentsamskipnadene i Norge. Hver eier en andel som tilsvarer medlemsmassen. Studentsamskipnaden i Trondheim eier 13,6 prosent. Student.no har i september 2001 ca. 15 000 ukentlige treff på hovedsida. Rundt 1000 personer har registrert seg som brukere. Målet med student.no er å lage et nettsted der studenter skal finne alt de trenger. Nettstedet tilbyr blant annet lokale og sentrale nyheter, e-post, prosjektrum på nettet og boligsøk.

fra biblioteket

I denne spalten vil vi i tida framover gi deg tips og råd om hvordan du får mest glede og nytte av ditt universitetsbibliotek.

Lær å bruke BIBSYS

– det gir deg tilgang på samlinger i hele Norge

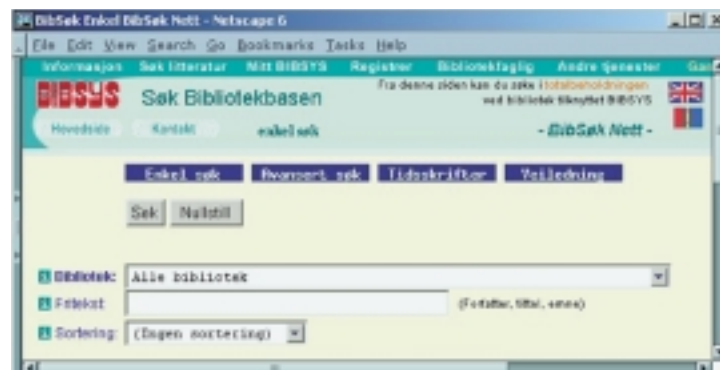
BIBSYS representerer et samlet Norge når du skal søke etter litteratur innen høyere undervisning og forskning. BIBSYS er et data tjenestesenter for hele landet. Der er Universitetsbibliotekets samlinger registrert. Det er også samlingene ved alle andre høyere læresteder og en del andre institusjoner, rett nok litt ufullstendig noen steder.

Et samlet Norge i denne sammenheng betyr at du kan søke på, og se status på, en bok uansett hvor i landet den befinner seg. For eksempel kan du se om den er utlånt. Du kan også bestille den. *OBS: Hvis det du søker, finnes på et UBiT-bibliotek, bør du heller gå til hyllen selv. Det er raskere for deg.*

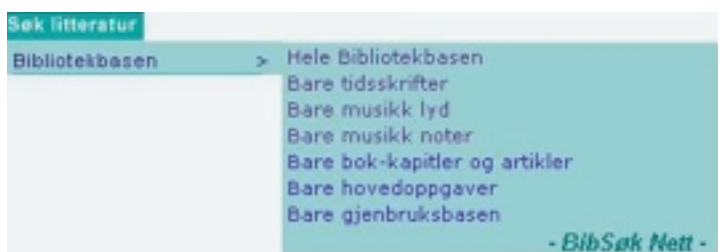

BIBSYS omfatter selvfølgelig ikke bare bøker. Det dreier seg også om musikk, lyd og noter, og om tidsskrifter. Særlig elektroniske tidsskrifter etter hvert! Dersom UBiT har abonnement på et elektronisk tidsskrift, kan du gå rett inn og lese.

Har du sett BIBSYS nettsider på <http://www.bibsys.no/> i nytt design? Dette kommer som søkeside i løpet av september:

Her gjør du søk etter litteratur og annet materiale i **Enkel søk**. Velg knappen **Avansert søk** hvis du vil søke mer eksakt. Fra menylinjen øverst kan du enten velge hele Bibliotekbasen, eller avgrense til spesiell litteratur:

Søketips i BibSøk Nett

I BibSøk Nett, som snart kommer, er **Enkel søk** redusert til ett felt for søketekst, feltet Fritekst, hvor du kan søke etter forfatter, tittel og/eller emneord. I tillegg til feltet Fritekst finnes

mulighet for å avgrense til lokalt bibliotek (UBiT), samt sorteringsvalg.

Om du for eksempel vil søke etter forfatter Einar J Aas i Fritekst-feltet, holder det å skrive på denne måten:

i Fritekst:

Ulempen er at man også får treff på publikasjoner skrevet av andre Einar Aas. Beste løsningen da er å bruke Forfatter-feltet i **Avansert søk**, hvor navnet skrives slik, med komma etter etternavn:

i Forfatter:

I Fritekst-feltet kan du også søke på forfatter i kombinasjon med emne, f.eks søk på *Aas* i kombinasjon med *VLSI*. Du skriver da *Aas VLSI*.

Et mer avansert søk, f.eks etter fugl eller fisk, og Norge, sortert på trykkeår, krever skrivemåten (*fugl + fisk*) * *Norge* i Fritekst-feltet, og valgt sortering etter trykkeår i nederste valgboks.

i Fritekst:

i Sortering:

Det spiller ingen rolle med store eller små bokstaver. Klikk på informasjonsknappen foran forteksten for å lære mer om mulighetene.

Dersom du vil ta vare på et godt søk, og friske opp dette senere, kan du lagre søket som bokmerke og klikke på det med jevne mellomrom.

forskningstorget.no

Torsdag 27. september kl. 09.00 til kl. 18.00 er det forskningstorg for barn og ungdom.

Bli med i en ekte «Harry Potter-verden» med eksperimenter, eksplosjoner, magi og mystikk...

Gratis pizza, drikke og underholdning

Forskningsdagene 2001

NYTT I ÅR: Forskningstorget dag 2!

Din nye næringslivspartner

Fredag 28. sept. kl. 10 – 17 møter du for første gang i et stort telt på torget:

- Små og mellomstore bedrifter fra hele Midt-Norge
- Investorer fra finansselskaper
- Rådgivere fra offentlige virkemiddelordninger (SND og FUNN-ordningen)
- Bedrifter som allerede har FoU-partnere

Offisiell åpning kl 11.00 ved NTNUs rektor Emil Spjøtvoll

27. – 28. september

Fra dagens Oslo-post

UBiT punger ut

Universitetsbiblioteket har inngått forlik og betaler en erstatningssum på 50 000 kroner til en storleverandør av reoler. Bakgrunnen er uenighet om en anbudsrunde for innkjøp av nye reoler til det nye store fjernmagasinet på Dora. Det opprinnelige kravet fra leverandøren var på 73 000 kroner.

Under normalitetspress

Dårlig økonomi og økende «normalitetspress» er to tunge utfordringer som Institutt for tverrfaglige kulturstudier omtaler i sin årsmelding. Instituttet er en nyskapning, og det ble opprettet for å være annerledes. «Vi møter forventninger om både å være annerledes og være som alle andre,» står det å lese. Instituttet varsler dessuten at man «i årene som kommer, trolig vil bli tvunget til en langt mer egoistisk tenkning når det gjelder utveksling av undervisningstjenester, rett og slett fordi det økonomiske grunnlaget for samarbeid uten fakturering er i ferd med å smuldre bort.»

Pedagogikk koster flekk

Det koster å være student i pedagogikk. Det har Nettavisen funnet ut etter å ha sjekket ut hvor mye studentene må betale i bøker for det første året på de mest populære studieretningene ved Universitetet i Oslo, NTNU og Handelshøyskolen. Mens du må punge ut med 9258 kroner for pedagogikkbøkene, er sivingstudiet (3000 kr) og realfag (2000 kr) blant de «billigste» fagene. Informatikkstudenter slipper unna med rundt 1780 kroner det første året.

Lindrende leger

EAPC Scientific Committee (f.v.): Lars Johan Materstvedt (NTNU), David Clark (Storbr.), Charles-Henri Rapin (Sveits), John Ellershae (Storbr.), Josep Porta (Spania) og Christof Müller-Busch (Tyskland).

European Association for Palliative Care (EAPC) representerer i dag 23 000 fagfolk som arbeider med lindrende medisinsk behandling. På EAPCs siste internasjonale kongress var Trondheimsmiljøet sterkt representert, og tidligere denne måneden samlet forbundets vitenskapelige komité seg i Trondheim for å forberede neste kongress. Den skal være i Haag i 2003, og forventes å samle 3000 deltakere. Det er professor Stein Kaasa, Institutt ved miljøsentret, som er leder for den vitenskapelige komiteen.

Mer fra Fabrikken

Forskningsprosjektet «Fabrikken» er kommet ut med nummer fire i sin skriftserie. Den nye boka inneholder artikler av Ola Svein Stugu, Håkon With Andersen, Anne Kristine Børresen og Svein Henrik Pedersen.

Flere med ring

Vår reportasje om siving.-ringen har ikke bare avfødt indignerte leserinnlegg, men også opplysninger om at her finnes flere ringer enn bare den teknokratiske. De som kan dokumentere at de har tatt arkeologi hovedfag ved Vitenskapsmuseet, for eksempel, kan sette på seg en spesialformgitt sølv- eller gullring. Motivet er dyreornamentikk som fins på trærskjærerarbeid fra et arkeologisk funn ved gården Høstad på Byneset.

Idéfondet i mål

En vesentlig del av målene våre ble nådd, skriver Næringslivets Idéfond for NTNU i sin årsberetning for 2000. Av denne framgår det at fire hovedfagsoppgaver ble levert i fjor, 19 doktorgradsstipendiater/postdoc ble ansatt, og samarbeid er blitt etablert med fem internasjonale forskningsmiljøer. Dessuten samarbeider tolv forskjellige bedrifter om ulike case-prosjekter.

på siden

Nærsynt

Tunge sukk og klaprende pulstellers høres i disse dager bak redaktørdørene i de største avisene. Avislesingen går tilbake. De 17 største norske avisene mistet 163 000 lesere i andre kvartal i år. Alene i Adresseavisen sa 234 abonnenter takk for følget.

Og stakkars søvnløse redaktører må forklare arrige aksjonærer at det hele skyldes dumme og skjærmskadde lesere. For det er jo helt sikkert gratisaviser, Big Brother og Se & Hør som stikker av med dem som skal lese annonsene. I tillegg vet jo alle at @generasjonen ikke gidder å se på ord som de ikke kan klikke på.

Men lokalavisene holder skansen, over hele verden. Østlands-Posten i Larvik var i fjor den nest mest lønnsomme avisa i Norge, etter Dagens Næringsliv. I metropolen New York finnes det mer enn 250 ytterst livskraftige lokalaviser, bak New York Post. Og her hjemme har Universitetsavisa fortsatt 13 000 trofaste mottakere, akkurat som vi hadde i 1991. Jada jada, jeg vet at du ikke har bedt om å få oss i posthylla, men vi er da ganske gode å ha som vinduskile når du lufter ut på kontoret.

Lokalavisa speiler reviret sitt fra lokalsamfunnets ståsted. Nært og helst nærsynt skal det være. Adresseavisen fant oppskriften allerede i 1767. I første årgang kan du lese om giftermål og dødsfall, ankomne skip og henrettede delinkventer. Stoffmiksturen har gitt vekst og velstand i 234 år, før pilene nå altså begynner å peke nedover. Har kanskje redaksjonen blitt for opptatt av Taliban og Trond Giske? I så fakk kan avisa hente uvurderlig inspirasjon i nær fortid. Ta for eksempel omtalen av Jens Stoltenbergs nyttårstale. Journalisten valgte da høyst betimelig å sette alt fokus på *krukken* som fjernsynsseerne kunne skimte bak statsministerens høyre skulder. For krukken var laget av keramikeren Ragnhild Stuberg fra Sandvollan.

Eller ta Adressas forbeholdlige forhåndsomtale av Norges historiens mest omtalte kriminalsak – trippeldrapet på Orderud. «Strindheimgutt skal styre Orderud-saken» ble tittelen på det seks spalter store oppslaget.

Slik vil leserne ha sin avis. Skal vi skape engasjement i den akademiske andedam, skriver vi ikke «kvalitetsreformen» eller «karaktersystem». Nei, løsenordene er «kantineservice» og «plass-massakre».

Vår personlige favoritt innen sjangeren stammer fra 1995. Stortinget har nettopp vedtatt at Norge skal få et nytt, nasjonalt universitet. KUF har gjennomført en konkurranse om å skrive charter for det nye lærestedet, og Emil har vunnet! Det fører til behørig omtale i lokalavisa Sør-Trøndelag, under tittelen:

«Hemnværing vant 100 000».

Emil Spjøtvoll reiste fra Hemne som fjortenåring.

Jan Erik

Troillongan – Vitenskapen: 1-0

NTVA (Norges tekniske vitenskapsakademi) på Lerkendal gård vil gjerne diskutere om Norge trenger et forskningsråd, og har derfor tillyst et foredragsmøte om temaet. Møtet skal drøfte de store og alvorlige ting, og samle atskillig fiiff fra akademien og næringsliv. Men lenge etter at tidspunktet, tirsdag den 25. september, var fastsatt, gikk Rosenborg Ballklubb hen og kvalifiserte seg til Champions League. Dermed blir det hjemmekamp mot Juventus på Lerkendal stadion nettopp denne tirsdagen.

– Og når RBK spiller hjemmekamp, kan man i mils omkrets bare glemme å få gjort noe som helst, sier generalsekretær Hein Johnson. Han sikter da til et dårlig lydisolert hus, og ikke til at hans potensielle møtelyd kanskje heller ville prioritert evenementet rett over veien.

Så NTVA har pent måttet flytte sitt møte til mandagen. En-null til Rosenborg.

Nils Arne Eggen: Herren til Lerkendal stadion – og til Lerkendal gård.

ARKIVFOTO: THOR NIELSEN

Trives bedre på Valgrinda

– Dette er en helt annen verden, sier avdelingsleder for postterminalen, Toril Nyheim, om det nye bygget på Valgrinda hvor hun flyttet inn 22. august. Tidligere holdt hovedkontoret for internposten til i Hovedbygget på Gløshaugen, i en kjeller med utsikt mot en murvegg. Den utsikten var ikke noe særlig. Nå har de bedre plass, befinner seg over landjorda og kan se ut over Lerkendal og byen. På Valgrinda er Teknisk avdeling sine driftsområder for park, transport og post samlet under samme tak.

Rasistene retter blikket mot UNIT

– Universitetsmiljøet er et helt naturlig område å arbeide aktivt i, sa Fedrelandspartiets leder, Harald Trefall, til Universitetsavisa for ti år siden. – Jeg kan vanskelig skjønne at irritasjonen over myndighetenes lefling med innvandrere er mindre der enn i samfunnet for øvrig, sa fysikkprofessoren fra Universitetet i Bergen (nå emeritus) videre.

Trefall var i sin tid medstifter av Folkebevegelsen mot

innvandring (FMI) og gikk runden som medlem av henholdsvis Anders Langes parti og Fremskrittspartiet før han ble Fedrelandspartiets frontfigur. Også ved denne høstens stortingsvalg var den aldrende professorens navn å finne på Fedrelandspartiets liste.

Men noen stor oppslutning ved universitetet i Trondheim later han aldri til å ha fått, selv etter ti års innsats.

Universitetsavisa

REDAKTØR: Jan Erik Kaarø
REDAKSJONSSEKRETÆR: Lisa Olstad
ANSVARLIG REDAKTØR:
Info.direktør Anne Katharine Dahl

Utgis av Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet
Distribueres i 13 000 eks. annenhver fredag i vår- og høstsemesteret.

REDAKSJON: Medieseksjonen,
Informasjonsenheten
LAYOUT: Hege Pedersen, NTNU-trykk
TRYKK: ST-Trykk AS, Orkanger

POSTADRESSE: Universitetsavisa,
Info.enheten NTNU, 7491 Trondheim
BESØKSADRESSE: Info.huset på
Gløshaugen (O.S. Bragstads plass 1)

NTNU

TELEFON: 73 59 55 40
TELEFAKS: 73 59 54 37
E-POST: medieseksjonen@adm.ntnu.no

